

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษานี้ สามารถสรุปได้ว่ากฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเลเป็นเรื่องที่รัฐทุกรัฐ ในทุกๆ ภูมิภาคของโลกจะต้องให้ความสำคัญและกำหนดกฎเกณฑ์เพื่อการป้องกัน การลด และควบคุมภาวะมลพิษทางทะเลนี้ โดยอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ในภาค 12 เป็นบทบัญญัติเดียวที่ว่าด้วยเรื่องการคุ้มครองและรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเลไว้เป็น International Model ที่รัฐทุกรัฐจะนำมาพิจารณาในการออกกฎหมายหรือมาตรการใดๆ เพื่อการป้องกันและควบคุมภาวะมลพิษได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่เนื่องจาก อนุสัญญากฎหมายทะเลเป็นอนุสัญญาที่วางหลักเกณฑ์ไว้อย่างกว้างๆ จึงประสงค์ให้นำอนุสัญญาอื่นที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและควบคุมภาวะมลพิษทางทะเลมาเป็นแนวทางในการปฏิบัติตามพันธกรณีของอนุสัญญาด้วย ดังนั้น แนวทางการปรับปรุงกฎหมายไทยเพื่อการอนุรักษ์การอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ดังกล่าวข้างต้น จึงต้องพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ รวมถึงสิทธิและหน้าที่ของรัฐ และมาตรการต่างๆ ตามอนุสัญญาอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย

จากการศึกษาพบว่า อนุสัญญากฎหมายทะเลประสงค์ให้รัฐภาคีดำเนินการออกกฎหมายหรือข้อบังคับ รวมถึงใช้มาตรการที่จำเป็นทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศเพื่อป้องกัน ลด และควบคุมภาวะมลพิษทางทะเลตามที่ได้จำแนกประเภทไว้ในอนุสัญญา 6 ประเภทคือ

- 1) ภาวะมลพิษจากแหล่งบนบก (Pollution from land – based sources)
- 2) ภาวะมลพิษจากกิจกรรมที่พื้นใต้ท้องทะเลภายใต้เขตอำนาจแห่งชาติ (Pollution from sea - bed activities)
- 3) ภาวะมลพิษจากกิจกรรมในบริเวณพื้นที่ (Pollution from activities in the area)
- 4) ภาวะมลพิษจากการทิ้งเท (Pollution from dumping)
- 5) ภาวะมลพิษจากเรือ (Pollution from vessels)
- 6) ภาวะมลพิษจากหรือผ่านบรรยากาศ (Pollution from or through the atmosphere)

โดยในการศึกษานี้ ผู้เขียนไม่ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะมลพิษในบริเวณพื้นที่ และภาวะมลพิษจากหรือผ่านบรรยากาศ ดังเหตุผลที่ผู้เขียนได้ชี้แจงมาแล้วในบทก่อน

อนุสัญญากฎหมายทะเลประสงค์ให้รัฐภาคีร่วมมือกันกำหนดกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศขึ้นตามความเหมาะสมของแต่ละภูมิภาคเพื่อการป้องกันและควบคุมภาวะมลพิษต่างๆ และรัฐภาคีจะต้องบังคับใช้กฎหมายหรือข้อบังคับที่ออกตามข้อกำหนดของอนุสัญญา รวมถึงอนุวัติการกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศที่ได้กำหนดขึ้นด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่าอนุสัญญากฎหมายทะเลประสงค์ให้กฎหมายหรือข้อบังคับที่ได้กำหนดขึ้นตามข้อบังคับของอนุสัญญามีผลบังคับใช้อย่างจริงจังเพื่อประสิทธิภาพในการป้องกันและควบคุมภาวะมลพิษทางทะเล

ในเรื่องการออกกฎหมายหรือข้อบังคับเพื่อป้องกันและควบคุมมลพิษ อนุสัญญากฎหมายทะเลกำหนดให้รัฐนำกฎเกณฑ์ มาตรฐาน แนวปฏิบัติ และวิธีพิจารณาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องในแต่ละเรื่องมาพิจารณา แต่จะต้องนำมาพิจารณามากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับเขตอำนาจของรัฐตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศด้วย เช่น ในเรื่องภาวะมลพิษจากแหล่งบนบกและภาวะมลพิษจากบรรยากาศ อนุสัญญากฎหมายทะเลกำหนดไว้เพียงว่าให้รัฐคำนึงถึงกฎเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศในการออกกฎหมายหรือข้อบังคับเท่านั้น เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอำนาจอธิปไตยของรัฐโดยตรงตามหลักอำนาจอธิปไตยเหนือดินแดน อนุสัญญาจึงเคารพหลักอธิปไตยของรัฐ ซึ่งต่างจากข้อกำหนดในส่วนของภาวะมลพิษประเภทอื่นที่กำหนดให้กฎหมายและข้อบังคับที่จะนำมาใช้จะต้องมีผลบังคับใช้ไม่ยิ่งหย่อนหรือไม่น้อยไปกว่ากฎเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศเนื่องจากภาวะมลพิษจากแหล่งอื่นๆ ตามสภาพการณ์แล้วอาจเกิดในอาณาเขตทางทะเลอื่นที่ไม่อยู่ในอำนาจอธิปไตยของรัฐ การใช้อำนาจของรัฐดังกล่าวจึงต้องสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ

ดังนั้น การอนุวัติการกฎหมายไทยเกี่ยวกับการคุ้มครองและรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเลตามอนุสัญญากฎหมายทะเล ประเทศไทยจึงต้องพิจารณาถึงอำนาจหน้าที่ที่อนุสัญญากฎหมายทะเลกำหนดไว้แก่รัฐในการป้องกันและควบคุมภาวะมลพิษแต่ละประเภท ซึ่งเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของอนุสัญญาแล้วพบว่ารัฐที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและควบคุมภาวะมลพิษทางทะเล คือ รัฐชายฝั่ง รัฐเจ้าของธง และรัฐเจ้าของท่า ซึ่งจะมีบทบาทต่างกันออกไป โดยรัฐชายฝั่งจะมีบทบาทและหน้าที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและควบคุมภาวะมลพิษจากแหล่งบนบกและภาวะมลพิษจากกิจกรรมบนพื้นดินใต้ท้องทะเลภายใต้เขตอำนาจแห่งชาติเนื่องจากเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในดินแดนซึ่งเป็นอาณาเขตทางทะเลของรัฐ ส่วนเรื่องภาวะมลพิษจากการทิ้งเทและภาวะมลพิษจากเรือเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องทั้ง รัฐชายฝั่ง รัฐเจ้าของธง และรัฐเจ้าของท่า เนื่องจากภาวะมลพิษทั้งสองประเภทจะเกิดขึ้นได้จากการกระทำโดยเรือซึ่งเป็นสิ่งที่เคลื่อนที่ได้ การกำหนดให้แต่

ละรัฐต่างมีอำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายก็จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายต่อการกระทำการฝ่าฝืนในเรื่องนั้นมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาพบว่ารัฐแต่ละรัฐมีอำนาจหน้าที่ตามพันธกรณีของอนุสัญญากฎหมายทะเลที่สำคัญตามประเภทของภาวะมลพิษ ดังนี้

1) ภาวะมลพิษจากแหล่งบนบก

รัฐมีหน้าที่ในการออกกฎหมายหรือข้อบังคับเพื่อใช้บังคับกับผู้กระทำการฝ่าฝืนและก่อให้เกิดภาวะมลพิษโดยกฎหมายหรือข้อบังคับนั้นจะต้องรวมไปถึงการป้องกัน การลด และการควบคุมภาวะมลพิษจากแม่น้ำ ปากแม่น้ำ ทางท่อและสิ่งก่อสร้างปากแม่น้ำ รวมถึงการจัดให้มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการปล่อยสารมลพิษ สารมีอันตรายหรือให้โทษโดยเฉพาะสารที่คงอยู่ได้นานลงไปในทะเล นอกจากนี้ รัฐจะต้องจัดให้มีระบบในการใช้ค่าเสียหายที่รวดเร็วเพียงพอ

2) ภาวะมลพิษจากกิจกรรมบนพื้นดินใต้ท้องทะเลภายใต้เขตอำนาจแห่งชาติ

ปัญหาจากภาวะมลพิษประเภทนี้ ตามชื่อก็ได้อยู่แล้วว่ามลพิษนี้เกิดในเขตอำนาจแห่งชาติ (National Jurisdiction) ซึ่งหมายความถึง ทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปของรัฐตามความหมายของอนุสัญญากฎหมายทะเลด้วย เรื่องนี้อนุสัญญาฯ จึงกำหนดไว้โดยชัดเจนให้รัฐชายฝั่งเป็นผู้มีหน้าที่ในการออกกฎหมายหรือข้อบังคับ และใช้มาตรการใด ๆ เพื่อป้องกันและควบคุมภาวะมลพิษจากกิจกรรมบนพื้นดินใต้ท้องทะเลภายใต้เขตอำนาจแห่งชาติ ซึ่งกิจกรรมนั้นจะได้แก่การทำเหมืองแร่และการปิโตรเลียมอันเป็นการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติโดยรัฐหรือโดยเอกชนผ่านระบบการให้สัมปทานของรัฐ ส่วนกฎหมายที่รัฐชายฝั่งจะนำมาใช้นั้นจะต้องมีผลบังคับใช้ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากฎเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศเนื่องจากรัฐไม่ได้มีเพียงสิทธิอธิปไตยในทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปของตน การออกกฎหมายมาใช้บังคับจึงต้องมีความสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศด้วย ซึ่งจากการศึกษากฎเกณฑ์ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องพบว่ารัฐมีหน้าที่ที่จะต้องจัดให้มีระบบการให้สัมปทานที่เหมาะสมและสามารถควบคุมภาวะมลพิษจากการดำเนินงานตามสัมปทานนั้นได้ ไม่ว่าจะเป็นการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมก่อนการให้สัมปทาน การตรวจสอบการดำเนินการตามสัมปทาน หรือการกำหนดให้ผู้ประกอบการมีมาตรฐานที่จำเป็นเพื่อการป้องกันและคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเลรวมถึงแผนในการป้องกันมลพิษที่อาจเกิดขึ้นด้วย

3) ภาวะมลพิษจากการทิ้งเท

อนุสัญญากฎหมายทะเลได้กำหนดไว้ให้เป็นหน้าที่ของรัฐโดยทั่วกัน ไม่ว่าจะป็นรัฐชายฝั่ง รัฐเจ้าของธง หรือรัฐอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ในการดำเนินการออกกฎหมายและข้อบังคับเพื่อป้องกัน ลด และควบคุมภาวะมลพิษทางทะเลอันเกิดจากการทิ้งเท โดยกฎหมายและข้อบังคับนั้น จะต้องมีกาทำให้ประกันว่าจะไม่มีการทิ้งเทโดยปราศจากการอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจของรัฐ ส่วนการทิ้งเทในทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปจะต้องได้รับการอนุญาตจากรัฐชายฝั่ง ภายหลังจากที่ได้หารือกับรัฐที่อาจได้รับผลกระทบ และข้อบังคับและกฎหมายที่นำมาใช้บังคับ จะต้องมืผลบังคับใช้ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากฎเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศ ได้แก่ อนุสัญญา ระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันภาวะมลพิษทางทะเลจากการทิ้งเทของเสียและวัตถุอื่น ค.ศ. 1972 จะมีรายละเอียดมากกว่าที่กำหนดไว้ในอนุสัญญากฎหมายทะเลในเรื่อง มาตรฐาน ข้อแนะนำ การปฏิบัติ และวิธีการปฏิบัติสำหรับการควบคุมดูแลป้องกันการทิ้งเท ส่วนเรื่องการ บังคับใช้กฎหมายนั้น อนุสัญญากฎหมายทะเลกำหนดให้รัฐชายฝั่งมีอำนาจบังคับให้เป็นไปตาม กฎหมายและข้อบังคับที่ออกตามอนุสัญญาได้ในส่วนที่เกี่ยวกับการทิ้งเทที่เกิดขึ้นในทะเลอาณา เขต เขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีป รวมถึงให้รัฐเจ้าของธงมีอำนาจบังคับใช้กฎหมายในส่วน ของเรือที่ชักธงของตน หรือเรือ หรืออากาศยานที่จดทะเบียนกับตน และให้รัฐใดๆ บังคับใช้กฎหมาย ในส่วนของการกระทำเกี่ยวกับการบรรทุกของเสียหรือสสารอื่นๆ ที่เกิดขึ้นภายในทะเลอาณาเขต ของตนหรือ ณ ท่าเรือนอกชายฝั่งของตน และหากรัฐใดได้บังคับกฎหมายโดยได้มีการดำเนินคดี กับผู้กระทำการฝ่าฝืนแล้ว รัฐอื่นไม่ผูกพันที่จะดำเนินคดีกับผู้กระทำการฝ่าฝืนอีกแต่อย่างใด

4) ภาวะมลพิษจากเรือ

อนุสัญญากฎหมายทะเลได้กำหนดให้ทั้งรัฐชายฝั่ง รัฐเจ้าของธง และรัฐเจ้าของ ท่า มีหน้าที่ในการป้องกัน การลด และการควบคุมภาวะมลพิษจากเรือซึ่งจะมีรายละเอียดแตกต่าง กันออกไป โดยในส่วนของรัฐชายฝั่งนั้น อนุสัญญากฎหมายทะเลกำหนดให้รัฐชายฝั่งมีอำนาจที่จะ บัญญัติกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ เพื่อป้องกันภาวะมลพิษในทะเลอาณาเขตของตนได้ภายใต้ ข้อจำกัดเรื่องสิทธิการผ่านโดยสุจริตของเรือต่างชาติ ส่วนการบังคับใช้กฎหมายก็กระทำได้โดยการ ดำเนินคดีกับเรือที่จอดอยู่ที่ท่าเรือ หรือตรวจสอบเรือที่แล่นอยู่แต่การกำหนดโทษแก่ผู้กระทำการฝ่า ฝืนซึ่งเป็นโทษทางอาญาควรเป็นโทษปรับเท่านั้น เว้นแต่การฝ่าฝืนได้กระทำในทะเลอาณาเขตโดย จงใจและรุนแรงก่อให้เกิดภาวะมลพิษในทะเลอาณาเขต ส่วนรัฐเจ้าของธงมีหน้าที่ออกกฎหมาย และข้อบังคับแก่เรือที่ชักธงของตน หรือที่จดทะเบียนของตน รวมทั้งประกันว่าเรือที่ชักธงของตน หรือที่จดทะเบียนของตนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศที่ใช้บังคับอยู่ และใช้

มาตรการที่เหมาะสมเพื่อประกันว่าเรือที่ชักธงของตนหรือที่จดทะเบียนกับตนจะถูกห้ามไม่ให้เดินเรือออกสู่ทะเล จนกว่าเรือนั้นจะได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศที่รัฐใช้บังคับอยู่ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการออกแบบ การก่อสร้าง เครื่องอุปกรณ์ และการจัดกำลังคนประจำเรือ ซึ่งอนุสัญญากฎหมายทะเลให้มีการตรวจสอบเรื่องดังกล่าวโดยการจัดให้มีใบสำคัญรับรองแก่เรือ ส่วนรัฐเจ้าของท่ามีหน้าที่จัดทำข้อกำหนดเฉพาะขึ้นสำหรับการป้องกัน การลด และควบคุมภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเลเพื่อเป็นเงื่อนไขสำหรับเรือต่างชาติที่จะเข้ามาสู่ท่าหรือน่านน้ำภายในของตน หรือสำหรับจอดแวะยังท่าเรือนอกฝั่ง และรัฐเจ้าของท่ามีอำนาจสอบสวนเรือที่อยู่ภายในท่าเรือ หรือ ณ ท่าเรือนอกชายฝั่งของรัฐ และอาจดำเนินกระบวนการพิจารณากับเรือที่ได้กระทำการฝ่าฝืนโดยการปล่อยทิ้งใด ๆ ที่ได้กระทำในเขตทะเลหลวงหากมีหลักฐานปรากฏแน่ชัดจากการสอบสวน

เมื่อผู้เขียนได้ศึกษาหลักเกณฑ์ตามกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองและการรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเล เปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์ที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญากฎหมายทะเลและอนุสัญญาอื่นที่เกี่ยวข้องแล้ว พบว่ากฎหมายไทยมีความสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของอนุสัญญากฎหมายทะเลอยู่มากพอสมควร ผู้เขียนจึงเห็นว่าการอนุวัติการอนุสัญญากฎหมายทะเลอาจทำได้โดยการอนุวัติการกฎหมายบางส่วนที่กฎหมายไทยยังไม่มี หรือมีแล้วแต่ยังไม่ดีพอ โดยการแก้ไขกฎหมายไทยที่มีอยู่แล้ว หรือกำหนดกฎเกณฑ์ทางกฎหมายขึ้นมาใหม่ ให้มีความสมบูรณ์และสอดคล้องกับอนุสัญญากฎหมายทะเลเพื่อความเป็นสากลและยอมรับในทางระหว่างประเทศ

ข้อเสนอแนะ

ในส่วนี้ ผู้เขียนจะขอเสนอข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปรับปรุงกฎหมายไทยแต่ละฉบับเพื่อให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของอนุสัญญากฎหมายทะเลและหลักเกณฑ์ที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญาอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีของอนุสัญญา ดังจะกล่าวต่อไปนี้

ภาวะมลพิษจากแหล่งบนบก

1) มลพิษจากแหล่งบนบกเป็นมลพิษที่เกิดจากพื้นที่เขตอำนาจอธิปไตยของรัฐและเป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดภาวะมลพิษทางทะเลมากที่สุด จึงควรกำหนดโทษทางอาญาที่เหมาะสมไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 เพื่อให้กฎหมายมีสภาพใช้บังคับได้โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ

2) เพิ่มบทบาทและอำนาจของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 นอกเหนือจากการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ โดยให้มีอำนาจตรวจสอบและอนุญาตให้มีการปล่อยทิ้งของเสียจากแหล่งบนบกได้ รวมทั้งบังคับใช้กฎหมายกับผู้กระทำการฝ่าฝืนได้โดยตรง เช่น การใช้อำนาจสอบสวน และเปรียบเทียบปรับ และให้เป็นหน่วยงานที่ดำเนินการเรียกร้องค่าเสียหายทางแพ่งในความเสียหายใดๆ ที่เกิดขึ้นต่อแหล่งน้ำและพื้นที่แนวชายฝั่ง เนื่องจากเป็นหน่วยงานที่มีอุปกรณ์ เครื่องมือ และความรู้ความสามารถในการตรวจสอบมลพิษและพิสูจน์ความเสียหายที่เกิดขึ้น

3) ให้ความรู้เพิ่มเติมแก่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษสำนักงานภูมิภาคและจังหวัดเกี่ยวกับเทคโนโลยีต่างๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการตรวจสอบมลพิษ การขจัดมลพิษ รวมถึงการประเมินการกระจายตัวของมลพิษ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและควบคุมมลพิษ เนื่องจากปัจจุบัน เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษมีจำนวนน้อย และเจ้าหน้าที่ในสำนักงานซึ่งดูแลเรื่องทั่วไปไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเทคโนโลยีที่จะนำมาใช้ ทำให้เป็นปัญหาในทางปฏิบัติ

4) ให้มีการตรวจสอบติดตามมาตรฐาน การควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด และมาตรฐานคุณภาพน้ำให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกัน โดยคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ เช่น ความหนาแน่นของชุมชน ปริมาณมลพิษที่แหล่งน้ำจะรองรับได้ เป็นต้น

ภาวะมลพิษจากกิจกรรมบนพื้นดินท้องทะเลภายใต้เขตอำนาจแห่งชาติ

1) แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 ให้มีความชัดเจนว่ามีอำนาจใช้บังคับกับกิจกรรมที่เกิดขึ้นในทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีป และกำหนดโทษทางอาญาเกี่ยวกับการก่อให้เกิดมลพิษจาสิ่งแวดล้อมทางทะเลให้มีความเข้มข้นมากขึ้น

2) ออกกฎกระทรวงเพื่อให้มีข้อกำหนดที่ชัดเจนในการแจ้งให้ทราบถึงที่ตั้งของสิ่งก่อสร้างต่างๆ ที่ใช้ในกิจกรรม และการดำเนินการประสานงานระหว่างหน่วยงานของรัฐ เพื่อกำหนดเส้นทางเดินเรือและการแจ้งให้ทราบถึงการมีอยู่ของสิ่งก่อสร้างนั้นๆ โดยทั่วกัน เพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือ

3) เนื่องจากกรมเชื้อเพลิงธรรมชาติมีข้อจำกัดในการเดินทางไปตรวจสอบการทำงานของกิจกรรมต่างๆ จึงควรกำหนดให้กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี และเจ้าหน้าที่ทหารเรือมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบการดำเนินงานของผู้ประกอบการนอกชายฝั่งและประสานงานกับกรมเชื้อเพลิงธรรมชาติเพื่อคอยตรวจสอบการปฏิบัติงานของกิจกรรมเหล่านั้น และดำเนินการหากมีการฝ่าฝืนอันก่อให้เกิดมลพิษแก่ทะเลได้

4) ให้มีการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติเรือไทย พ.ศ. 2481 กับเรือและแท่นขุดเจาะที่มีสัญชาติไทยที่ใช้ในการสำรวจและแสวงหาทรัพยากรอย่างจริงจัง

ภาวะมลพิษจากการทิ้งเท

1) ให้มีการใช้บังคับกฎหมายและระเบียบเรื่องการอนุญาตให้ทิ้งเทอย่างเป็นรูปธรรมตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456

2) กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐชายฝั่งมีอำนาจในการอนุญาตให้ทิ้งเท และบังคับใช้กฎหมายกับการทิ้งเทรวมถึงทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปได้โดยให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 ให้มาตรา 119 ใช้บังคับกับการกระทำการทิ้งเทในเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือไหล่ทวีปของไทยด้วย โดยให้มีการทบทวนระเบียบกรมเจ้าท่าว่าด้วยการรักษาแนวฝั่งน่านน้ำไทย พ.ศ. 2526 ให้สอดคล้องกับพิธีสาร ค.ศ. 1996 แก้ไขเพิ่มเติมอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันภาวะมลพิษทางทะเลจากการทิ้งเทของเสียและวัตถุอื่น ค.ศ. 1972 และให้มีการกำหนดระเบียบและวิธีการในการหารือกับประเทศใกล้เคียงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นก่อนมีการอนุญาตให้มีการทิ้งเทด้วย

3) พระราชบัญญัติเรือไทย พ.ศ. 2481 ใช้บังคับกับการทิ้งเทโดยเรือไทยด้วยไม่ว่าจะเป็นการอนุญาตหรือการบังคับใช้กฎหมายกับเรือที่กระทำการทิ้งเทโดยฝ่าฝืน

4) กำหนดให้เจ้าท่าในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐเจ้าของท่า มีอำนาจขึ้นไปบนเรือที่จอดอยู่ที่ท่าเรือเพื่อตรวจค้นวัตถุหรือสิ่งของที่นำไปทิ้งเทว่าตรงกันกับที่ได้รับอนุญาตหรือไม่ หรือตรวจค้นกรณีสงสัยว่าอาจมีการลักลอบนำสิ่งของหรือวัตถุไปทิ้งเทโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยกำหนดให้นายเรือให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลต่างๆ รวมทั้งให้เจ้าท่ามีอำนาจติดตาม

ตรวจสอบการทิ้งเทได้ว่ากระทำโดยถูกต้องในพื้นที่ที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยออกเป็นระเบียบตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456

5) กำหนดให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือที่มีอำนาจตามพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 มาตรา 4 มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายกับความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสิ่งแวดล้อมด้วย เพื่อสนับสนุนการทำงานของกรมเจ้าท่าในการติดตามตรวจสอบการทิ้งเทและปราบปรามการทิ้งเทที่กระทำโดยฝ่าฝืน

6) การกำหนดโทษทางอาญาแก่เรือต่างชาติที่กระทำการฝ่าฝืนควรจะเป็นโทษปรับเท่านั้น เว้นแต่การกระทำที่จงใจและเกิดความเสียหายร้ายแรงต่อทะเลอาณาเขต

ภาวะมลพิษจากเรือ

1) แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 119 มาตรา 119 ทวิ และมาตรา 204 ให้มีอำนาจครอบคลุมไปถึงการฝ่าฝืนโดยเรือต่างชาติที่กระทำการฝ่าฝืนในทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และไหล่ทวีป

2) แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 ให้กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีมีอำนาจในการตรวจสอบเรือที่เข้ามาจอดที่ท่าเรือกรณีมีข้อสงสัย และดำเนินคดีกับเรือได้เมื่อปรากฏหลักฐานแน่ชัดว่าเรือดังกล่าวได้กระทำการฝ่าฝืนก่อให้เกิดมลพิษทางทะเลอาณาเขตหรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีป รวมทั้งให้มีอำนาจสอบสวนเรือที่กระทำการฝ่าฝืนในเขตน่านน้ำประเทศอื่นหรือทะเลหลวงเมื่อได้คำร้องขอจากประเทศนั้น เมื่อเรือนั้นได้เข้ามาจอดที่ท่าเรือ

3) ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ทหารเรือตามพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 ในการบังคับใช้กฎหมายกับความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการเดินเรือในน่านน้ำไทยด้วย เพื่อช่วยประสานงานกับกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีในการใช้อำนาจตรวจสอบเรือที่กระทำการฝ่าฝืนขณะที่เรือแล่นอยู่ในทะเลอาณาเขต หรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีป

4) จัดให้มีกฎหมายที่จะดำเนินการในการให้เรือต่างชาติให้ข้อสนเทศ การสอบสวน และดำเนินคดีกับเรือต่างชาติที่กระทำการฝ่าฝืนในทะเลหลวง หรือได้กระทำการฝ่าฝืนในพื้นที่ของรัฐอื่น เมื่อรัฐนั้นร้องขอ

5) การกำหนดโทษทางอาญาแก่เรือต่างชาติที่กระทำการฝ่าฝืนก่อให้เกิดมลพิษทางทะเลควรจะเป็นโทษปรับเท่านั้น เว้นแต่การฝ่าฝืนได้กระทำโดยจงใจและเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อทะเลอาณาเขต และไม่ได้ดำเนินการไต่สวนในความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อมทางทะเล

6) กำหนดให้มีการจัดตั้งศูนย์กลางในการประสานงานเพื่อการป้องกันและควบคุมมลพิษทางทะเลขึ้น เพื่อดำเนินการจัดเก็บข้อมูล ติดตามตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดมลพิษ ดำเนินการขจัดภาวะมลพิษตามวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ตลอดจนให้ความรู้แก่ประชาชนในการดำเนินการขจัดภาวะมลพิษก่อนปล่อยออกสู่ทะเล รวมถึงวิธีการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและควบคุมภาวะมลพิษทางทะเล

ที่กล่าวมาดังกล่าวข้างต้นเป็นข้อเสนอแนะของแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายไทยให้มีความสอดคล้องกับอนุสัญญากฎหมายทะเล ซึ่งรายละเอียดผู้เขียนได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 4 และได้จัดทำตารางสรุปแนวทางในการดำเนินการไว้ในตอนท้ายของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

อย่างไรก็ตาม หากประเทศไทยเห็นว่า ยังไม่มีความพร้อมในการที่จะดำเนินการภาคยานุวัติกฎหมายเพื่อเข้าเป็นภาคีอนุสัญญากฎหมายทะเล หรือเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่า บทบัญญัติและมาตรการตามกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองและรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเลที่เป็นปัญหาและจะต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน มีดังนี้ คือ

1) ดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมพระบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ให้มีโทษทางอาญาสำหรับผู้เป็นเจ้าของหรือครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่ไม่ได้มาตรฐานคุณภาพน้ำจากแหล่งกำเนิดที่ได้กำหนดตามประกาศกำหนด และให้เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ กรมควบคุมมลพิษ เป็นผู้มีอำนาจในการดำเนินการเรียก

ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นในการแก้ไขปัญหามลพิษและผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อมทางน้ำ รวมถึงแนวชายฝั่ง จากแหล่งกำเนิดมลพิษบนแผ่นดินที่อยู่ในเขตอำนาจของรัฐ

2) กำหนดให้เจ้าพนักงานของกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี หรือเจ้าหน้าที่ทหารเรือเป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจในดำเนินการตามพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ในการดำเนินการตรวจสอบการดำเนินงานของแท่นขุดเจาะและเรือที่เกี่ยวข้องในกิจการปิโตรเลียมที่อยู่ในทะเล ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

3) ให้มีการตรวจสอบการลักลอบทิ้งเทในทะเล และแก้ไขอำนาจของเจ้าท่าตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 119 ให้มีอำนาจในการดำเนินการอนุญาตทิ้งเท และบังคับใช้กฎหมายแก่ผู้กระทำการฝ่าฝืนในทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปได้ด้วย

4) ให้มีการดำเนินการแก้ไขพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 119 มาตรา 119 ทวิ และมาตรา 204 ให้มีเขตอำนาจในการบังคับใช้ไปถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีป เพื่อรองรับการดำเนินการกับเรือต่างชาติที่กระทำการฝ่าฝืนและก่อให้เกิดมลพิษในพื้นที่ทางทะเลดังกล่าว

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนหวังว่าการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ไม่มากนักน้อยต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกำหนดมาตรการและแนวทางในการแก้ไขปัญหา และการปรับปรุงกฎหมายไทยให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับแนวทางระหว่างประเทศ เพื่อความเป็นสากล และเป็นประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ และอื่นๆ ต่อประเทศไทย ที่สำคัญที่สุด คือ ประโยชน์ที่ประเทศไทยจะได้รับจากการมีกฎหมายและข้อบังคับ และมาตรการในการคุ้มครองและรักษาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางทะเลที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะทำให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป

ตารางที่ 3 ตารางแสดงความสอดคล้องระหว่างกฎหมายไทยและอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 และแนวทางการ

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากแหล่งบน บก	<p><u>สารบัญญัติ</u></p> <p>1) ให้รัฐออกกฎหมายและข้อบังคับเพื่อป้องกัน ลด และควบคุมภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อม ทางทะเลจากแหล่งบนบก รวมทั้ง แม่น้ำ ปากแม่น้ำ ทางท่อและสิ่งก่อสร้างปาก แม่น้ำ (UNCLOS)</p>	<p>1) พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 32 ให้ อำนาจแก่คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ในการกำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำ ต่างๆ รวมถึงมาตรฐานคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่ง รวมทั้งบริเวณพื้นที่ปากแม่น้ำ โดยประกาศ คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (2537) วันที่ 20 มกราคม 2537 กำหนด มาตรฐานน้ำทะเลชายฝั่งข้อ 1 กำหนดให้ "น้ำ ทะเลชายฝั่ง" หมายถึง "น้ำที่อยู่นอกเขตปาก แม่น้ำและปากทะเลสาบ ทั้งนี้ ให้หมายรวมถึง น้ำรอบเกาะที่อยู่ในทะเลด้วย"</p> <p>พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 55 ให้ อำนาจแก่รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของ คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานควบคุม มลพิษจากแหล่งกำเนิดสำหรับควบคุมการ ระบายน้ำทิ้ง การปล่อยทิ้งอากาศเสีย การ ปล่อยทิ้งของเสีย หรือมลพิษอื่นใดจาก แหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อม</p>	<p>1) สอดคล้อง</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากแหล่งบน บก	<p>2) กฎหมาย ข้อบังคับ และมาตรการต่าง ๆ เป็นไปเพื่อป้องกัน ลด และควบคุมมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเลจากแหล่งบนบก ให้รวมถึงการลดการปล่อยสารมีพิษ สารมีอันตรายหรือให้โทษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสารซึ่งคงอยู่ได้นานลงไปทะเล โดยให้กำหนดขึ้นมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ (UNCLOS)</p> <p>2.1 การแยกประเภทสารที่ปล่อยทิ้ง โดยการแยกสารมีอันตรายไว้ 2 ประเภท คือ สารที่ต้องกำจัดให้หมดสิ้นไป และสารที่ต้องควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด (Paris Convention 1992 และ Montreal Guidelines)</p> <p>2.2 กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำทางทะเล (Paris Convention 1992)</p> <p>2.3 ควบคุมการปล่อยทิ้งของสารมีอันตราย และการปล่อยทิ้งลงสู่ทะเล (Basel Convention 1989)</p>	<p>2) ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (2537) วันที่ 20 มกราคม 2537 โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 32 แบ่งประเภทคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งออกเป็น 7 ประเภท และกำหนดรายละเอียดของปริมาณของสิ่งเจือปนในแต่ละประเภทต่างกันออกไป</p> <p>พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 55 ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดสำหรับควบคุมการระบายน้ำทิ้ง การปล่อยทิ้งอากาศเสีย การปล่อยทิ้งของเสีย หรือมลพิษอื่นใดจากแหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อม</p> <p>มาตรา 69 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษมีอำนาจออกประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูก</p>	<p>2) กฎหมายไทยไม่ได้มีการกำหนดประเภทของสารหรือของเสียที่ห้ามปล่อยทิ้งจากแหล่งกำเนิด แต่จะเป็นการควบคุมการปล่อยทิ้งจากแหล่งกำเนิดโดยการกำหนดมาตรฐานของน้ำหรือของเสียที่จะปล่อยทิ้งจากแหล่งกำเนิดต่างๆ เช่น อาคาร โรงงาน อุตสาหกรรม ฯลฯ นอกจากนี้ มีพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ที่มีการกำหนดเรื่องการห้ามปล่อยทิ้งสารหรือของเสียไว้กว้างๆ ครอบคลุม ถือว่าสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของอนุสัญญากฎหมายทะเล</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากแหล่งบน บก		<p>ควบคุมการปล่อยน้ำเสียหรือของเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกจากเขตที่ตั้งแหล่งกำเนิดมลพิษไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามมาตรา 55</p> <p>มาตรา 79 “ในกรณีที่ไม่มีความหมายใดบัญญัติไว้โดยเฉพาะ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดชนิดและประเภทของเสียอันตรายที่เกิดจากการผลิต การใช้สารเคมี หรือวัตถุอันตรายในกระบวนการผลิตทางอุตสาหกรรม เกษตรกรรม การสาธารณสุข และกิจการอื่นให้อยู่ในความควบคุมในการนี้ ให้กำหนดหลักเกณฑ์ มาตรการ และวิธีการเพื่อควบคุมการเก็บรวบรวม การรักษาความปลอดภัย การขนส่งเคลื่อนย้าย การนำเข้ามาในราชอาณาจักร การส่งออกป็นออก ราชอาณาจักร และการจัดการบำบัด หรือกำจัดของเสียอันตรายดังกล่าวด้วยวิธีการที่เหมาะสม และถูกต้องตามหลักวิชาการที่เกี่ยวข้องด้วย”</p> <p>พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 119 ซึ่งบัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใด เท ทิ้ง หรือทำด้วยประการใดๆ ให้ หิน กรวด</p>	

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากแหล่งบน บก	3) มาตรการอื่นๆ ที่จำเป็น 3.1 มาตรการในการป้องกันล่องหน้า 3.2 การให้ผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย	<p>ทราย ดิน โคลน อับเฉา หรือสิ่ง ปฏิกูลใดๆ ยกเว้นน้ำมันและเคมีภัณฑ์ลงในแม่น้ำ ลำ คลอง บึง อ่างเก็บน้ำ หรือทะเลสาบ อันเป็น ทางสัญจรของประชาชน หรือที่ประชาชนใช้ ประโยชน์ร่วมกัน หรือทะเลภายในน่านน้ำ ไทย อันจะเป็นเหตุให้เกิดการตื่นเงิน ตกตะกอน หรือสกปรก เว้นแต่จะได้รับ อนุญาตจากกรมเจ้าท่า ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวาง โทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และต้อง ชดใช้เงินค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียในการขจัดสิ่ง เหล่านั้นด้วย"</p> <p>พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ห้าม ผู้ใดเททิ้ง ระบาย หรือทำให้ทำให้วัตถุมีพิษลง ไปในที่จับสัตว์หรือทำให้ที่จับสัตว์น้ำเกิด มลพิษมีโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และ ปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท</p> <p>3) แผนการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2550 – 2554 ได้กล่าวถึงหลักการสำคัญที่ ควรนำมาใช้เป็นแนวทางการบริหารจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งรวมไว้ ซึ่ง มาตรการการป้องกันล่องหน้าและหลัก</p>	3) สอดคล้อง

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากแหล่งบน บก	<p>กระบวนการในการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย</p> <p>1) ให้มีระบบการตรวจสอบและจัดการข้อมูล (GPA)</p>	<p>ผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย นอกจากนี้พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 70, 71 และ 72 กำหนดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดในเขตควบคุมมลพิษติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสีย หรือจัดส่งน้ำเสียหรือของเสียไปบำบัด โดยเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายตามหลักผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย</p> <p>1) พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 80 และ 81 บัญญัติให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษมีหน้าที่ต้องเก็บสถิติและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของระบบ หรืออุปกรณ์ และเครื่องมือสำหรับการควบคุมการปล่อยอากาศเสียหรือมลพิษ ระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียในแต่ละวัน และจัดทำบันทึกการรายละเอียดเป็นหลักฐานไว้ ณ สถานที่ตั้งแหล่งกำเนิดมลพิษนั้น และจัดทำรายงานสรุปผลการทำงานของระบบ หรือ</p>	<p>1) กฎหมายไทยมีความชัดเจนในเรื่องหน้าที่ของผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการจัดการข้อมูลและตรวจสอบข้อมูล แต่ยังไม่มีการกำหนดกฎกระทรวงเกี่ยวกับวิธีการ และแบบในการเก็บสถิติ ข้อมูล และการจัดทำบันทึกการรายละเอียดและรายงาน จึงควรมีการออกกฎกระทรวงในเรื่องนี้ เพื่อให้มีวิธีการและแบบในการดำเนินการจัดการข้อมูลที่เป็นอย่างเดียวกันและง่ายต่อการพิจารณาและตรวจสอบ</p>

ประเภทของภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษจากแหล่งบนบก	<p>2) ระบบในการชดเชยค่าเสียหายต้องมีความรวดเร็วและเพียงพอ (Montreal Guidelines)</p>	<p>อุปรกรณ์และเครื่องมือดังกล่าวส่งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง และจัดทำความเห็นประกอบการพิจารณาของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษไปพร้อมกับรายงานที่รวบรวมส่งไปนั้นด้วย โดยการเก็บสถิติ ข้อมูล และการจัดทำบันทึกรายละเอียดและรายงาน จะต้องทำตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>2) พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 96 กำหนดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายเพื่อการนั้นไม่ว่าการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษหรือไม่ก็ตาม โดยค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหาย ให้หมายความรวมถึงค่าใช้จ่ายในการขจัดมลพิษโดยราชการด้วย</p>	<p>2) การที่พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 บัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางแพ่งไว้ต่างหากจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เป็นการทำให้ผู้กระทำการฝ่าฝืนต้องรับผิดชอบอย่างเคร่งครัด และเป็นภาระง่ายขึ้นในการฟ้องคดีแพ่งเพื่อเรียกค่าเสียหายจากผู้กระทำการฝ่าฝืน ถือว่าเพียงพอแล้ว แต่ควรให้มีคณะกรรมการกำหนดความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ก่อให้เกิดความเสียหายที่มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาและกำหนดความเสียหายที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ภายใต้กฎหมายที่มีอยู่อย่างเคร่งครัดในเรื่องนี้ และให้มีการกำหนดโทษทางอาญาไว้ด้วย เพื่อประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากแหล่งบน บก	<p>3) บทลงโทษผู้กระทำการฝ่าฝืน</p> <p><u>องค์กรที่มีอำนาจ</u></p> <p>1) โดยลักษณะของมลพิษจากแหล่งบนบก เป็นเรื่องที่อยู่ในเขตอำนาจของรัฐชายฝั่ง องค์กรที่มีอำนาจใช้บังคับกฎหมายคือ องค์กรที่เกี่ยวข้องของรัฐชายฝั่ง</p>	<p>3) พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 104 เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 71 หรือผู้ใดไม่ ปฏิบัติตามมาตรา 72 เรื่องการจัดส่งน้ำเสีย หรือของเสียไปบำบัดกับทางราชการ หรือไม่ เสียค่าบริการ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หนึ่งปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำ ทั้งปรับ</p> <p>มาตรา 106 เจ้าของหรือผู้ครอบครอง แหล่งกำเนิดมลพิษ ผู้ควบคุม หรือผู้รับจ้าง ให้บริการบำบัดน้ำเสีย หรือกำจัดของเสียผู้ใด ไม่จัดเก็บสถิติ ข้อมูล หรือไม่ทำการบันทึก รายงานตามมาตรา 80 ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>1) เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษเป็นพนักงาน เจ้าหน้าที่ตาม พระราชบัญญัติส่งเสริมและ รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 นอกจากนี้มีคณะกรรมการควบคุมมลพิษ มี หน้าที่ตามกฎหมายในการให้คำแนะนำแก่ รัฐมนตรีเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย</p>	<p>3) พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ไม่มีการ กำหนดโทษต่อผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนโดยการ ปลอมทิ้งน้ำเสียที่ไม่ได้มาตรฐานคุณภาพ น้ำตามที่ประกาศกำหนดไว้ ดังนั้น จึงควรที่จะ กำหนดโทษในกรณีดังกล่าวได้ด้วย เพื่อ ประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย</p> <p>1) กฎหมายไทยมีเจ้าหน้าที่และองค์กรที่ เกี่ยวข้องในการจัดการกับมลพิษ สิ่งแวดล้อมแล้ว แต่เนื่องจากกฎหมาย สิ่งแวดล้อมของไทยมีหลายฉบับ มี เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจแตกต่างกันออกไปทำ ให้ขาดความเป็นเอกภาพ และประสิทธิภาพ</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากแหล่งบน บก		<p>เช่น การกำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษ การกำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด เป็นต้น โดยมีคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาให้ความเห็นชอบในเรื่องที่คณะกรรมการควบคุมมลพิษเสนอแนะ</p>	<p>ในการบังคับใช้กฎหมาย ผู้เขียนเห็นว่า เรื่องป้องกันและควบคุมมลพิษจากแหล่งบนบกหรือที่เกี่ยวข้องกับแนวชายฝั่งควรที่จะเป็นหน้าที่ของกรมควบคุมมลพิษซึ่งเป็นหน่วยงานซึ่งมีความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์ เครื่องมือ ความรู้ความสามารถ และมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากกิจกรรม บนพื้นดิน ท้องทะเลใน เขตอำนาจ แห่งชาติ	<p><u>สารบัญญัติ</u></p> <p>1) ให้รัฐชายฝั่งออกกฎหมายและข้อบังคับเพื่อป้องกัน ลด และควบคุมภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเลอันเกิดจากกิจกรรมบนพื้นดินท้องทะเลในเขตอำนาจของตน และจากเกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างภายใต้เขตอำนาจของตน รวมถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะและเขตไหล่ทวีป (UNCLOS)</p>	<p>1) พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 78 กำหนดให้การป้องกันและควบคุมมลพิษที่เกิดจากหรือมีที่มาจากการสำรวจและขุดเจาะน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ และสารไฮโดรคาร์บอนทุกชนิดทั้งบนบกและในทะเลให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น</p> <p>พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 มาตรา 4 กำหนดให้คำว่า “ราชอาณาจักร” หมายความว่ารวมถึงเขตไหล่ทวีปที่เป็นสิทธิของประเทศไทยตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปและตามสัญญา กับต่างประเทศด้วย</p> <p>มาตรา 74 และมาตรา 75 กำหนดหน้าที่ของผู้รับสัมปทานไว้ว่า ผู้รับสัมปทานจะต้องไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่ออนุรักษทรัพยากรมีชีวิตในทะเล และต้องป้องกันโดยมาตรการที่เหมาะสมตามวิธีการปฏิบัติงานปิโตรเลียมที่ดีเพื่อมิให้ที่ใดใดโครกด้วยน้ำมัน โคลน หรือสิ่งอื่นใด</p>	<p>1) กฎหมายไทยมีความสอดคล้องแล้ว แต่พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 จำกัดแต่ในเรื่องการปิโตรเลียม ขณะที่อนุสัญญากฎหมายทะเล กำหนดรวมๆ ว่ากิจกรรมบนพื้นดินใต้ท้องทะเล จึงต้องมีการกำหนดกฎหมายหรือมาตรการที่เกี่ยวข้องเพื่อป้องกันมลพิษจากกิจกรรมอื่นนอกจากการปิโตรเลียมด้วย เช่น การทำเหมืองแร่ตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 ซึ่งยังไม่มีความชัดเจนเรื่องข้อบังคับและมาตรฐานในการก่อสร้าง รวมถึงเขตอำนาจในพื้นที่ทางทะเลซึ่งยังไม่มีความชัดเจนให้มีไปถึงพื้นที่เศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปเพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาและรองรับแนวทางการสำรวจหรือแสวงหาทรัพยากรที่อาจมีในอนาคต</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากกิจกรรม บนพื้นดิน ท้องทะเลใน เขตอำนาจ แห่งชาติ		<p>พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 มาตรา 67 วรรคแรก “ห้ามมิให้ผู้ถือประทานบัตรปล่อยน้ำขุ่นข้นหรือมูลดินทรายอันเกิดจากการทำเหมืองแร่ นอกเขตเหมืองแร่ เว้นแต่น้ำนั้นจะมีความขุ่นข้นหรือมูลดินทรายไม่เกิดอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง”</p> <p>มาตรา 68 วรรคแรก “น้ำขุ่นข้นหรือมูลดินทรายที่ผู้ถือประทานบัตรปล่อยออกนอกเขตเหมืองแร่ แม้ได้ปฏิบัติตามมาตรา 67 แล้วก็ดี ผู้ถือประทานบัตรจะต้องจัดการป้องกันมิให้น้ำขุ่นข้นหรือมูลดินทรายอันเกิดจากการทำเหมืองแร่ไปทำให้ทางน้ำสาธารณะตื้นเขินหรือเสื่อมประโยชน์แก่การใช้ทางน้ำนั้น”</p> <p>พระราชบัญญัติเรือไทย (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2550 มาตรา 53/1 “ห้ามมิให้ผู้ควบคุมเรือ หรือเจ้าของเรือไทยปล่อยทิ้งหรือทำให้สารที่เป็นอันตรายหรือสิ่งใดๆ ที่มีสารที่เป็นอันตรายปนอยู่พ้นจากเรือลงสู่ทะเลไม่ว่าบริเวณใดๆ เกินกว่ามาตรฐานที่กำหนดในมาตรา 53/2 ทั้งนี้ไม่ว่าด้วยเหตุใด เว้นแต่เป็นการปล่อยทิ้งจากการสำรวจ การแสวงหาประโยชน์ หรือจากกระบวนการเกี่ยวกับทรัพยากรแร่บนพื้นท้องทะเลนอกชายฝั่ง หรือเป็นการปล่อย</p>	

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์การกฎหมายไทย
<p>ภาวะมลพิษ จากกิจกรรม บนพื้นดิน ท้องทะเลใน เขตอำนาจ แห่งชาติ</p>	<p>2) ให้รัฐชายฝั่งออกข้อบังคับในการก่อสร้าง เกาะเทียม สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างภายใต้ เขตอำนาจของตน รวมถึงเขตเศรษฐกิจ จำเพาะและเขตไหล่ทวีป (UNCLOS) 2.1 จัดให้มีการรับรองจากองค์กรที่มี อำนาจรับรอง หรือผู้ออกแบบสิ่งติดตั้ง ทั้งหลายนอกชายฝั่งในระดับภูมิภาค ว่ามี ความปลอดภัยเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ ในการใช้งาน และจะไม่เกิดความเสียหาย แก่สิ่งแวดล้อมทางทะเล (Kuwait Regional Protocol)</p>	<p>ทิ้งเพื่อวัตถุประสงค์ในการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ อันชอบด้วยกฎหมายเกี่ยวกับการลด หรือ ควบคุมมลพิษ</p> <p>การปล่อยทิ้งตามวรรคหนึ่งให้รวมถึงการ รั่ว การกำจัดกาก การซึม การสูบ การ แพร่กระจาย หรือการเท สารที่เป็นอันตรายหรือ สิ่งใดๆ ที่มีสารที่เป็นอันตรายปนอยู่ด้วย</p> <p>บทบัญญัติตามวรรคหนึ่งให้ใช้บังคับแก่ผู้ ควบคุมหรือเจ้าของสิ่งก่อสร้างในทะเลทั้งที่ติด ตรึงอยู่กับที่หรือที่ลอยน้ำได้ ซึ่งก่อสร้างขึ้นเพื่อ การสำรวจหรือผลิตปิโตรเลียม หรือสนับสนุน การสำรวจหรือผลิตปิโตรเลียม หรือการสำรวจ และแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรในทะเล ด้วย”</p> <p>2) พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 มาตรา 14(1) ให้อำนาจรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงใน การกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการสำรวจ ผลิต และอนุรักษ์ปิโตรเลียม โดยกฎกระทรวงฉบับที่ 12 พ.ศ. 2524 เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการผลิต ปิโตรเลียม อาศัยอำนาจตามมาตรา 14(1) โดย ในข้อ 13 กำหนดให้ผู้รับสัมปทานต้องสร้าง แท่นประกอบการผลิตเป็นแท่นถาวร ซึ่ง ประกอบด้วยแท่นหลุมผลิต แท่นผลิต แท่นเผา ก๊าซ และแท่นอื่นๆ ตามความจำเป็นในการ</p>	<p>2) กฎหมายไทยในเรื่องข้อบังคับในการ ก่อสร้างมีอยู่ตามข้อกำหนดของ MARPOL 73/78 เป็นเรื่องการป้องกันและควบคุม มลพิษจากการทำงานโดยปกติของเรือ ส่วน การจัดของเสียก่อนปล่อยทิ้งลงสู่ทะเล ๔ ล ๔ จะถูกระบุในเงื่อนไขในรายงาน วิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในส่วนของ มาตรการในการป้องกันและแก้ไขผลกระทบ ต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะมีผลผูกพัน ผู้ประกอบการที่ได้รับอนุญาตให้ต้องปฏิบัติ ตามเงื่อนไขนั้น</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากกิจกรรม บนพื้นดิน ท้องทะเลใน เขตอำนาจ แห่งชาติ	2.2 ให้มีการตรวจสอบมาตรฐานการ ก่อสร้างเป็นครั้งคราว (Kuwait Regional Protocol)	<p>ผลิตปิโตรเลียม โดยจะสร้างเป็นแท่นเดี่ยวหรือ แยกกันก็ได้ข้อ 14 กำหนดให้ผู้รับสัมปทานต้อง แจ้งรายการตำแหน่งที่ตั้ง มาตรฐานที่ใช้ในการ ออกแบบก่อสร้าง แบบก่อสร้าง วัสดุที่ใช้ในการ ก่อสร้างของแท่น โดยแจ้งให้อธิบดีทราบเป็น หนังสือไม่น้อยกว่า 15 วันก่อนลงมือสร้างแท่น</p> <p>กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2542 ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามความ ในมาตรา 163 เกี่ยวกับการออกใบรับรอง สำคัญแก่เรือซึ่งเป็นข้อกำหนดที่ออกตาม MARPOL 73/78 กำหนดไว้ให้ “เรือ” หมายรวมถึง แท่นขุดเจาะชนิดประจำที่ หรือชนิดลอยได้ (floated or fixed platform) โดยข้อกำหนดดังกล่าวเป็นข้อกำหนดในเรื่อง เกี่ยวกับการป้องกันภาวะมลพิษจากน้ำมันใน เรื่องการติดตั้งเครื่องกรองน้ำมัน หรือเครื่อง แยกน้ำมัน อุปกรณ์เพื่อรองรับของเสีย การจัด ให้มีสมุดบันทึกน้ำมัน การตรวจสอบ และการ ออกใบอนุญาต รวมถึงการจัดให้มีแผนฉุกเฉิน ในการแก้ไขมลพิษน้ำมัน</p> <p>กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2542 ข้อ 10 มีการการตรวจใบรับรอง น้ำมันและสลักหลังทุกๆ 12 เดือน</p>	

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากกิจกรรม บนพื้นดิน ท้องทะเลใน เขตอำนาจ แห่งชาติ	<p>3) ให้รัฐชายฝั่งมีอำนาจในการอนุญาตให้ดำเนินกิจกรรมใด (UNCLOS)</p> <p>3.1 ให้มีการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมก่อนมีการให้อนุญาต (Kuwait Regional Protocol 1989, Helsinki Convention 1992)</p>	<p>3) พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 มาตรา 23 กำหนดว่า ปิโตรเลียมเป็นของรัฐ ผู้ใดสำรวจหรือผลิตปิโตรเลียมในที่ใดไม่ว่าที่นั้นเป็นของตนเองหรือบุคคลอื่นต้องได้รับสัมปทาน โดยอำนาจในการให้สัมปทานเป็นของรัฐมนตรีตามมาตรา 22 โดยคำแนะนำของคณะกรรมการปิโตรเลียม</p> <p>พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 46 ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ในการกำหนดประเภทหรือขนาดของโครงการหรือกิจการของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชน ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ให้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเสนอขอความเห็นชอบจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ</p> <p>ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดประเภทและขนาดของโครงการหรือกิจการของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชนที่ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2539 กำหนดให้การพัฒนาปิโตรเลียม คือ (1) การ</p>	3) สอดคล้อง

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากกิจกรรม บนพื้นดิน ท้องทะเลใน เขตอำนาจ แห่งชาติ	<p>4) หากมีการก่อสร้างเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้าง จะต้องแจ้งให้ทราบ และมีคำเตือนให้ทราบถึงการมีอยู่ของสิ่งนั้น เสมอ(UNCLOS)</p> <p>5) ให้รัฐชายฝั่งกำหนดให้มีเขตปลอดภัย ระยะ 500 เมตรรอบเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง หรือสิ่งก่อสร้างเพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือ และแก่เกาะเทียม สิ่งติดตั้ง หรือสิ่งก่อสร้างเหล่านั้น การให้ก่อสร้างเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้าง รวมถึงการ</p>	<p>สำรวจ และ/หรือผลิตปิโตรเลียมทุกขนาด (2) ระบบการขนส่งปิโตรเลียมและน้ำมันเชื้อเพลิง ทางท่อทุกขนาด รวมไปถึงอุตสาหกรรมกลั่น น้ำมันปิโตรเลียมทุกขนาด อุตสาหกรรมแยก หรือแปรสภาพก๊าซธรรมชาติทุกขนาด ต้องมีการจัดทำรายงานวิเคราะห์ผลกระทบ สิ่งแวดล้อม</p> <p>4) กฎกระทรวงฉบับที่ 12 พ.ศ. 2524 เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการผลิตปิโตรเลียม อาศัยอำนาจตามมาตรา 14(1) แห่งพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ในข้อ 40 กำหนดให้ผู้รับสัมปทานก่อนลงมือสร้างแท่นประกอบการผลิต จะต้องแจ้งตำแหน่งที่ตั้งแท่นประกอบการผลิตให้แก่อธิบดีทราบเป็นหนังสือไม่น้อยกว่า 15 วัน</p> <p>5) กฎกระทรวงฉบับที่ 6 พ.ศ. 2514 อาศัยอำนาจตามมาตรา 14(2) แห่งพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ในข้อ 1 ให้มีการกำหนดเขตปลอดภัยและเครื่องหมายในบริเวณที่มีสิ่งติดตั้งและกลอุปกรณ์ที่ใช้ในการสำรวจ และผลิตปิโตรเลียมในทะเล ผู้รับสัมปทานต้อง</p>	<p>4) กฎหมายไทยมีบัญญัติไว้ในเรื่องนี้ แต่ยังไม่มีส่วนรายละเอียดในเรื่องหน้าที่ในการประสานงานเพื่อกำหนดพิกัด หรือออกประกาศชาวเรือเพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือที่ชัดเจน จึงต้องมีการออกกฎกระทรวง หรือประกาศกระทรวงเพิ่มเติม รายละเอียดในส่วนนี้ ส่วนเรื่องการเตือนให้ทราบถึงการมีอยู่ของแท่นนั้น ไม่มีกฎหมายกำหนดไว้</p> <p>5) กฎหมายไทยมีการกำหนดรายละเอียดเรื่องเขตปลอดภัย ซึ่งสอดคล้องกับอนุสัญญา กฎหมายทะเล</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากกิจกรรม บนพื้นดิน ท้องทะเลใน เขตอำนาจ แห่งชาติ	<p>กำหนดเขตปลอดภัย จะต้องไม่เป็นการ รบกวนต่อช่องทางเดินเรือระหว่างประเทศ (UNCLOS)</p> <p>6) ให้มีการรื้อถอนสิ่งติดตั้งที่ไม่ใช้แล้วออกไป เพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือ (UNCLOS)</p> <p>7) มาตรการอื่นๆ ที่จำเป็น 7.1 ให้มีการควบคุมการปล่อยทิ้งสาร หรือน้ำมันที่เกิดจากกิจกรรมบนพื้นดินใต้ท้องทะเล โดยการใช้อนุสัญญาป้องกันล่วงหน้า</p>	<p>วางทุ่นสี่เหลี่ยมสี่ขาบนผิวน้ำ ทะเลล้อมรอบ แท่นเจาะ หรือสิ่งติดตั้งอื่นอย่างน้อยสี่ทุ่นเป็น ระยะเท่ากันให้ห่างจากส่วนนอกสุดของแท่น เจาะหรือสิ่งติดตั้งดังกล่าวออกไปไม่เกิน 500 เมตร แสดงให้เห็นว่าเป็นเขตปลอดภัย</p> <p>6) กฎกระทรวงฉบับที่ 12 พ.ศ. 2524 เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการผลิตปิโตรเลียม อาศัย อำนาจตามมาตรา 14(1) แห่งพระราชบัญญัติ ปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ในข้อ 40 กำหนดให้ผู้ซึ่ง สัมปทานลึ้นอายุหรือถูกเพิกถอนต้องรื้อถอนฐาน คอนกรีต โครงก่อล้าง และอาคารที่อยู่อาศัย นำ เครื่องจักร อุปกรณ์ และวัสดุอื่นใดที่ไม่ใช้ ประโยชน์ต่อไปแล้วออกจากบริเวณหลุมสำรวจ หรือหลุมผลิต รวมถึงการขนย้ายหรือทำลายสิ่ง ที่กีดขวาง รบกวน หรือเป็นอันตรายต่อการ คมนาคม การประมง หรือทรัพย์สินของแผ่นดิน หรือบุคคลอื่น เว้นแต่อธิบดีจะสั่งเป็นอย่างอื่น</p> <p>7) มาตรการอื่นๆ ที่จำเป็น 7.1 พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 มาตรา 75 กำหนดให้ผู้รับสัมปทานต้องป้องกันโดย มาตรการอันเหมาะสมตามวิธีการปฏิบัติงาน</p>	<p>6) สอดคล้อง</p> <p>7) สอดคล้อง</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมาย ทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
	<p>การห้ามทิ้งของเสียจากการปฏิบัติงานและจากบุคคลที่ปฏิบัติงาน (Kuwait Regional Protocol)</p> <p>7.2 ผู้ประกอบการต้องจัดให้มีแผนการจัดการมลภาวะน้ำมันแบบฉุกเฉิน (OilPol 1990, Kuwait Regional Protocol, Mediterranean Offshore Protocol)</p>	<p>ปิโตรเลียมที่ดี เพื่อมิให้ที่ใดใดโครกด้วยน้ำโคลน หรือสิ่งอื่นใด และในกรณีที่เกิดความโศโครกต้องบำบัดป้องกันโดยเร็วที่สุด</p> <p>7.2 เรื่องแผนการจัดการมลภาวะน้ำมันแบบฉุกเฉิน เป็นเรื่องที่ได้รับสัมปทานจะต้องนำเสนอไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งอยู่ในหมวดมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการชดเชย อันเป็นหนึ่งในสาระสำคัญที่ต้องระบุไว้ในรายงานที่ผู้รับสัมปทานจะนำเสนอต่อเจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณา และเมื่อมีการอนุญาตให้ดำเนินการสำรวจหรือผลิตแล้ว แผนการจัดการมลภาวะน้ำมันแบบฉุกเฉินจะเป็นข้อผูกมัดที่ผู้รับสัมปทานจะต้องปฏิบัติตาม</p> <p>กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2542 ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 163 เกี่ยวกับการออกใบรับรองสำคัญแก่เรือซึ่งเป็นข้อกำหนดที่ออกตาม MARPOL 73/78 กำหนดไว้ให้ "เรือ" หมายความว่ารวมถึง แท่นขุดเจาะชนิดประจำที่หรือชนิดลอยได้ (floated or fixed platform)</p>	

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากกิจกรรม บนพื้นดิน ท้องทะเลใน เขตอำนาจ แห่งชาติ	<p>7.3 มาตรฐานของอุปกรณ์ที่นำมาใช้ต้องเป็นไปตามหลักหลักเทคนิคและวิธีการปฏิบัติงานปีโตรเลียมที่ดี (Kuwait Regional Protocol, Bremen Declaration 1984, Helsinki Convention 1992)</p> <p>7.4 ต้องมีการพัฒนาเครื่องมือและอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานอยู่เสมอ (Bremen Declaration 1984)</p>	<p>โดยข้อกำหนดดังกล่าวกำหนดให้ “เรือ” ต้องมีแผนฉุกเฉินในการแก้ไขมลพิษน้ำมันด้วย</p> <p>7.3 พระราชบัญญัติปีโตรเลียม พ.ศ. 2514 มาตรา 80 กำหนดว่า ในการประกอบกิจการปีโตรเลียมไม่ว่าสิทธิสำรวจหรือผลิตปีโตรเลียมจะสิ้นสุดแล้วหรือไม่ ผู้รับสัมปทานต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามหลักเทคนิคและวิธีการปฏิบัติงานปีโตรเลียมที่ดี สำหรับการประกอบกิจการปีโตรเลียม และการอนุรักษ์ทรัพยากรปีโตรเลียม</p> <p>7.4 กฎกระทรวงฉบับที่ 5 พ.ศ. 2514 ออกตามพระราชบัญญัติปีโตรเลียม พ.ศ. 2514 มาตรา 14(1) ในข้อ 1 กำหนดให้ผู้รับสัมปทานหรือผู้รับจ้างซึ่งได้ทำสัญญาจ้างเหมาโดยตรงกับผู้รับสัมปทานต้องบำรุงรักษาโครงสร้างเครื่องจักร เครื่องมือ และเครื่องใช้ในการสำรวจผลิต และอนุรักษ์ปีโตรเลียมให้คงมีสภาพใช้การได้ดีอยู่เสมอ</p>	

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์การกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากกิจกรรม บนพื้นดิน ท้องทะเลใน เขตอำนาจ แห่งชาติ	<p>กระบวนการในการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย</p> <p>1) ให้รัฐชายฝั่งมีอำนาจในการบังคับให้ เป็นไปตามกฎหมายกับเกาะเทียม สิ่ง ติดตั้ง และสิ่งก่อสร้าง ในเขตเศรษฐกิจ จำเพาะ และเขตไหล่ทวีป</p> <p>2) รัฐเจ้าของธงต้องกำหนดให้เรือของตน เคารพต่อเขตปลอดภัย และให้ปฏิบัติตาม มาตรฐานระหว่างประเทศที่เป็นที่ยอมรับ กันโดยทั่วไปเกี่ยวกับการเดินเรือในบริเวณ ใกล้เคียงเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง สิ่งก่อสร้าง และเขตปลอดภัย</p>	<p>1) พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 มาตรา 5 ให้พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับแก่การประกอบ กิจการปิโตรเลียมทั่วราชอาณาจักร ขณะที่ มาตรา 4 กำหนดให้คำว่า "ราชอาณาจักร" หมายความรวมถึงเขตไหล่ทวีปที่เป็นสิทธิของ ประเทศไทยตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปและตามสัญญา กับต่างประเทศด้วย</p> <p>2) ผู้รับสัมปทานมีหน้าที่ต้องประสานงานกับกรม เชื้อเพลิงธรรมชาติ กรมอุทกศาสตร์ กองทัพเรือ และกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ออกประกาศชาวเรือ แจ่งข้อมูลโครงการให้ ชาวเรือทราบถึงบริเวณที่จะมีการติดตั้งแท่นขุด เจาะ และการวางท่อและจะต้องประสานงาน กับกรมเชื้อเพลิงธรรมชาติเพื่อขอความร่วมมือ ให้มีหนังสือแจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเช่น</p>	<p>1) เขตอำนาจของกฎหมายไทยครอบคลุมไป ถึงเขตไหล่ทวีป และเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งสอดคล้องกับอนุสัญญากฎหมายทะเล ส่วนกิจกรรมอื่นๆ นอกเหนือจากการ ปิโตรเลียม พระราชบัญญัติเรือไทย (ฉบับ ที่ 7) พ.ศ. 2550 ให้สิ่งก่อสร้างในทะเลทั้ง ที่ติดตั้งอยู่กับที่หรือที่ลอยน้ำได้ ซึ่ง ก่อสร้างขึ้นเพื่อการสำรวจและแสวงหา ประโยชน์จากทรัพยากรในทะเลด้วย อำนาจของรัฐชายฝั่งจึงครอบคลุมแล้ว เว้นแต่การทำเหมืองแร่โดยเรือและแท่นขุด เจาะต่างชาติ ซึ่งยังไม่มีกฎหมายไทย ครอบคลุมจึงต้องแก้ไขพระราชบัญญัติให้ สอดคล้องกับกฎหมายทะเล</p> <p>2) กฎหมายไทยไม่ได้มีบัญญัติในเรื่องการ บังคับกับเรือเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ในทาง ปฏิบัติ ผู้รับสัมปทานมีหน้าที่ต้องแจ้งให้ หน่วยงานของรัฐทราบตามกฎหมาย และ หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ที่ จะต้องแจ้งให้แก่เรือทราบถึงพิกัดของแท่น ขุดเจาะเพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือ</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากกิจกรรม บนพื้นดิน ท้องทะเลใน เขตอำนาจ แห่งชาติ	<p>3) ความรับผิดทางแพ่งต้องเป็นความรับผิดเด็ดขาด คือ การที่ผู้ประกอบการจะต้องรับผิดโดยไม่ต้องมีการพิสูจน์ว่าเป็นความผิดพลาดหรือประมาทของผู้ประกอบการหรือไม่ หรือ ความรับผิดจำกัดคือ กรณีที่ความเสียหายไม่ได้เกิดขึ้นจากการกระทำหรือละเว้นการกระทำของผู้ประกอบการโดยรู้ว่าอาจเกิดมลพิษขึ้น (Convention on Civil Liability for Oil Pollution Damage Resulting from Exploration for and Exploitation of Seabed Mineral Resources 1977)</p>	<p>3) พระราชบัญญัติเรือไทย (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2550 ซึ่งบังคับแก่ผู้ควบคุมหรือเจ้าของสิ่งก่อสร้างในทะเลทั้งที่ติดติ่งอยู่กับที่หรือที่ลอยน้ำได้ ซึ่งก่อสร้างขึ้นเพื่อการสำรวจหรือผลิตปิโตรเลียมหรือสนับสนุนการสำรวจหรือผลิตปิโตรเลียมหรือการสำรวจและแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรในทะเลด้วยนั้น ในมาตรา 67/1 กำหนดว่า ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 53/1 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำ และต้องชดใช้เงินสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการกำจัดหรือแก้ไขสารที่เป็นอันตราย ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้น ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการฟื้นฟูสภาพแวดล้อมให้กลับคืนสู่สภาพเดิมด้วย</p> <p>พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. 2510 มาตรา 131/1 วรรคแรก กำหนดให้ผู้ถืออาชญาบัตร ประทาน</p>	<p>3) กฎหมายไทยได้กำหนดเรื่องความรับผิดทางแพ่งไว้ในกฎหมาย เป็นลักษณะให้มีความรับผิดโดยเคร่งครัด และสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศแล้ว</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
<p>ภาวะมลพิษ จากกิจกรรม บนพื้นดิน ท้องทะเลใน เขตอำนาจ แห่งชาติ</p>	<p>4) กำหนดโทษกับผู้กระทำการฝ่าฝืนได้ทั้ง โทษปรับและโทษอย่างอื่น เว้นแต่ สิ่งก่อสร้างหรือสิ่งติดตั้งเป็นสิ่งที่ยึด ทะเบียนหรือซักรงของต่างชาติที่กระทำ การฝ่าฝืนนอกทะเลอาณาเขต หรือกระทำ การฝ่าฝืนในทะเลอาณาเขตโดยจงใจและ รุนแรง (UNCLOS)</p> <p><u>องค์กรที่มีอำนาจ</u></p> <p>1) องค์กรของรัฐชายฝั่งมีอำนาจในการออก ใบอนุญาต กำหนดข้อบังคับในการก่อสร้าง ต่างๆ รวมถึงการใช้บังคับกฎหมายกับเกาะ เทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างนั้น</p>	<p>บัตร หรือใบอนุญาตอื่นใดตามประธานบัตรนี้ ต้องรับผิดชอบในการกระทำของตนต่อความ เสียหายหรือความเดือดร้อนรำคาญใดอัน เกิดขึ้นแก่บุคคล ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม</p> <p>4) พระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 มาตรา 108 กำหนดโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทแก่ ผู้กระทำการฝ่าฝืนมาตรา 75</p> <p>พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 119 มาตรา 119 ทวิ และมาตรา 204 เป็นข้อกำหนดห้ามมิให้ทิ้งเท หิน กรวด ทราย ดิน โคลน อับเฉา หรือสิ่ง ปฏิกูลใด ๆ, น้ำมันและเคมีภัณฑ์, น้ำมันปิโตรเลียมและน้ำ</p> <p>1) รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ ปิโตรเลียมเป็นผู้มีอำนาจในการให้สัมปทาน หรือเพิกถอนสัมปทาน ส่วนการพิจารณา ผลกระทบสิ่งแวดล้อมจะกระทำโดย คณะกรรมการผู้ชำนาญการประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิจากหลายหน่วยงาน ส่วนกรณี เหตุมลพิษจากน้ำมันรั่วไหลลงสู่ทะเล หากเป็น กรณีที่มีความเสียหายมากและฉุกเฉิน คณะกรรมการป้องกันและขจัดมลพิษทางน้ำ เนื่องจากน้ำมันจะเป็นผู้ประสานงานในการ ดำเนินการขจัดมลพิษ</p>	<p>4) การกำหนดโทษในกฎหมายไทยสอดคล้อง กับวัตถุประสงค์ของอนุสัญญากฎหมาย ทะเล</p> <p>1) กฎหมายไทยมีการกำหนดในเรื่องอำนาจ หน้าที่ขององค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในแต่ละ เรื่องไว้ค่อนข้างชัดเจน และสามารถ ดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของ อนุสัญญากฎหมายทะเลได้</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากการทิ้งเท	<p>สารบัญญัติ</p> <p>1) ออกกฎหมายและข้อบังคับเพื่อป้องกัน ลด และควบคุมภาวะมลพิษของ สิ่งแวดล้อมทางทะเลจากการทิ้งเท</p>	<p>1) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 119 เป็นข้อกำหนดห้ามมิให้ทิ้ง เท หิน กรวด ททราย ดิน โคลน อับเฉา หรือสิ่ง ปฏิกูลใดๆ ยกเว้นน้ำมันและเคมีภัณฑ์ลงใน แม่น้ำลำคลอง บึง อ่างเก็บน้ำ หรือทะเลสาบ อันเป็นทางสัญจรของประชาชน หรือที่ ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน หรือทะเลภายใน น่านน้ำไทย อันจะเป็นเหตุให้เกิดการตื่นเขิน ตกตะกอน หรือสกปรก เว้นแต่จะได้รับอนุญาต จากเจ้าท่า ผู้ไต่ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่ เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และต้องชดใช้เงินค่าใช้จ่ายที่ ต้องเสียในการขจัดสิ่งเหล่านั้นด้วย มาตรา 119 ทวิ กำหนดไว้ว่า การทิ้งน้ำมันหรือ เคมีภัณฑ์ลงในน้ำอันอาจจะเป็นเหตุให้เกิดเป็น พิษต่อสิ่งมีชีวิตหรือต่อสิ่งแวดล้อมหรือเป็นอัน ตรายต่อการเดินเรือ มีโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และต้องชดใช้เงินค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปในการ แก้ไขสิ่งเป็นพิษหรือชดใช้ค่าเสียหายเหล่านั้น ด้วย</p>	<p>1) บทบัญญัติของพระราชบัญญัติการเดินเรือ ในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 และ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ทั้ง สองมีวัตถุประสงค์ในการป้องกัน และ ควบคุมภาวะมลพิษ จากการทิ้งเท แต่ พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 จะตรงตามวัตถุประสงค์ของ อนุสัญญากฎหมายทะเลมากกว่า เนื่องจาก เป็นข้อกำหนดที่ครอบคลุมเรื่องสิ่งที่จะทำ การทิ้งเทได้โดยได้รับอนุญาต</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากการทิ้งเท	<p>2) กฎหมาย ข้อบังคับ และมาตรการต้องให้ ประกันว่าจะไม่มีการทิ้งเทขึ้นโดย ปราศจากการอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ที่มี อำนาจของรัฐ</p>	<p>มาตรา 204 กำหนดห้ามมิให้ผู้ใด เท ทิ้ง หรือ ปล่อยให้น้ำมันปิโตรเลียมหรือน้ำมันที่ปนกับ น้ำรั่วไหลลงในน้ำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หนึ่งปี หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่น บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มาตรา 19 กำหนดห้ามมิให้ผู้ใด เท ทิ้ง ระบาย หรือทำ ให้วัตถุมีพิษตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดใน ราชกิจจานุเบกษาลงไปในที่จับสัตว์น้ำ หรือ กระทำการใดๆ อันทำให้สัตว์น้ำมีเนมา หรือ เป็นอันตรายแก่สัตว์น้ำ หรือทำให้ที่จับสัตว์น้ำ เกิดมลพิษ เว้นแต่เป็นการทดลองเพื่อประโยชน์ ทางวิทยาศาสตร์ และได้รับอนุญาตจาก <u>พนักงานเจ้าหน้าที่</u></p> <p>2) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 119 และพระราชบัญญัติการ ประมง พ.ศ. 2490 มาตรา 19 ห้ามมิให้มีการ ทิ้งเทโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่</p> <p>ระเบียบกรมเจ้าท่าว่าด้วยการรักษาแนวฝั่ง น่านน้ำไทย พ.ศ. 2526 ข้อ 31 “ภายในน่านน้ำ ไทย ผู้ใดจะทิ้งสิ่งใดๆ ที่อาจจะเป็นการทำให้</p>	<p>2) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 และพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็น ผู้พิจารณาอนุญาตให้มีการทิ้งเทได้ แต่ พระราชบัญญัติทั้งสองได้กำหนดประเภท ของเสียหรือวัตถุที่อาจทิ้งเทไว้ต่างกัน ตลอดจนเงื่อนไขในการพิจารณาอนุญาตให้ มีการทิ้งเท และพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มี</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากการทิ้งเท		<p>เกิดการตื่นขึ้นหรือตกตะกอนหรือสกปรกเป็นพิษต่อสิ่งมีชีวิตหรือเป็นอันตรายแก่การเดินเรือ เช่น หิน ดิน กรวด ทราย น้ำมัน ฯลฯ ทิ้งลงในน่านน้ำไทย ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าก่อน</p> <p>31.1 การทิ้งเทไม่ทำให้อ่างน้ำทางเรือเดินเลื่อมเสียไปด้วยประการใดๆ และไม่เป็นที่เกิดความไม่สะดวกแก่การจราจรทางน้ำด้วย</p> <p>31.2 การทิ้งต้องกระทำโดยมิให้เกิดความเสียหายแก่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างตามริมฝั่งของลำน้ำต่อนั้นๆ</p> <p>31.3 การทิ้งต้องไม่ทำความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น</p> <p>31.4 กำหนดเงื่อนไขในการอนุญาตให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นเช่น จำนวน หรือขนาดของสิ่งที่จะทิ้ง ฯลฯ และมีแผนที่ผังเขปประกอบด้วย</p> <p>31.5 วัสดุที่จะทิ้งหรือพื้นที่ที่จะทิ้งและการอนุญาตให้ทิ้งวัสดุใดๆ พิจารณาตามบทบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันภาวะมลพิษทางทะเลจากการทิ้งเทของเสียและวัตถุอื่น (International Convention on the prevention of marine pollution by dumping of wastes and other matters) ตามภาคผนวกแนบท้ายระเบียบนี้”</p>	<p>อำนาจในการอนุญาตก็มีความแตกต่างกันซึ่งในทางปฏิบัติอำนาจของกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 จะมีความครอบคลุมมากกว่าเนื่องจากอำนาจในการให้อนุญาตทิ้งเทได้นั้นเป็นไปแบบไม่มีเงื่อนไขในเรื่องวัตถุประสงค์ของการทิ้งเท อีกทั้งมีระเบียบกรมเจ้าท่าที่ให้นำหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตให้มีการทิ้งเทตามอนุญาติให้ทิ้งเทวัสดุใดๆ พิจารณาตามบทบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันภาวะมลพิษทางทะเลจากการทิ้งเทของเสียและวัตถุอื่น ค.ศ. 1972 มาพิจารณา กฎหมายไทยจึงมีความสอดคล้องอนุสัญญา กฎหมายทะเล แต่อย่างไรก็ตาม จะต้องมีการทบทวนเนื้อหาของ ระเบียบกรมเจ้าท่าว่าด้วยการรักษาแนวฝั่งน่านน้ำไทย พ.ศ. 2526 ให้สอดคล้องกับ พิธีสาร ค.ศ. 1996 แก้ไขเพิ่มเติมอนุสัญญาดังกล่าวด้วย</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากการทิ้งเท	3) การทิ้งเทภายในทะเลอาณาเขตและเขตเศรษฐกิจจำเพาะหรือไหล่ทวีป มิให้กระทำโดยปราศจากความเห็นชอบล่วงหน้าอย่างชัดแจ้งจากรัฐชายฝั่งซึ่งมีสิทธิที่จะอนุญาตออกข้อบังคับ และควบคุมการทิ้งเทเช่นนั้นหลังจากได้พิจารณาตามควรถึงเรื่องนั้นกับรัฐอื่นๆ ซึ่งโดยเหตุผลเกี่ยวกับสถานการณ์ทางภูมิศาสตร์อาจได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงจากการทิ้งเทนั้น	3) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2540 มาตรา 3 กำหนดให้มีการขยายเขตของน่านน้ำไทยออกไปจากเดิมเพื่อวัตถุประสงค์ในการใช้บังคับกฎหมายบางมาตรา โดยให้คำจำกัดความของคำว่า “น่านน้ำไทย” ว่าหมายถึงน่านน้ำที่อยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของราชอาณาจักรไทย และในกรณีตามมาตรา 17 มาตรา 119 มาตรา 119 ทวิ มาตรา 120 มาตรา 121 มาตรา 204 และมาตรา 220 แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 ให้หมายความรวมถึงน่านน้ำที่อยู่ในเขตต่อเนื่องของราชอาณาจักรไทยด้วย พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มาตรา 4 ให้ความหมายของคำว่า “ที่จับสัตว์น้ำ” หมายความว่ารวมถึงน่านน้ำไทยหรือน่านน้ำอื่นๆ ซึ่งประเทศไทยใช้อ้อยหรือมีสิทธิที่จะใช้ต่อไปในการทำการประมงโดยที่น่านน้ำเหล่านั้นปรากฏโดยทั่วไปว่ามีขอบเขตตามกฎหมายท้องถิ่น หรือธรรมเนียมประเพณี หรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามสนธิสัญญาหรือด้วยประการใดๆ	3) แม้ว่าพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 จะมีความครอบคลุมในเรื่องของอำนาจในการอนุญาตให้ทิ้งเทมากกว่า แต่เขตอำนาจของพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มิไปไม่ถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีป จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติให้ครอบคลุมไปถึงเขตทะเลดังกล่าว ขณะที่พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 กำหนดให้ที่จับสัตว์น้ำราชอาณาจักรไทย และในกรณีตามมาตรา 17 มาตรา 119 มาตรา 119 ทวิ มาตรา 120 รวมถึงทะเลน่านน้ำไทยและน่านน้ำอื่นๆ ซึ่งรวมถึงทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีป โดยกรมประมงเป็นองค์กรที่มีอำนาจตามพระราชบัญญัติ แต่พระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้มีการอนุญาตให้ทิ้งเทได้เฉพาะการทดลองเพื่อประโยชน์ทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น จึงเป็นเพียงบทบัญญัติที่ช่วยในการป้องกันและควบคุมมลพิษทางทะเลโดยทางอ้อมเท่านั้น จึงมีความจำเป็นต้องพิจารณาแก้ไขพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากการทิ้งเท	<p>3.1 การกำหนดประเภทของเสียที่ห้ามทิ้งเท เว้นแต่จะได้รับอนุญาต (London Dumping Convention, Protocol 1996)</p> <p>3.2 การพิจารณาอนุญาตให้มีการทิ้งเทจะต้อง พิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบโดย คำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ รวมถึง ลักษณะและส่วนประกอบของของเสีย</p>	<p>3.1 ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ วันที่ 20 มกราคม 2532 เรื่อง ระบุชื่อวัตถุมีพิษตาม พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490</p> <p>ระเบียบกรมเจ้าท่าว่าด้วยการรักษาแนวฝั่ง น่านน้ำไทย พ.ศ. 2526 ข้อ 31 ห้ามผู้ใดจะทิ้ง สิ่งใดๆ ที่อาจจะเป็นการทำให้เกิดการตื่นเขิน หรือตกตะกอน หรือสกปรกเป็นพิษต่อสิ่งมีชีวิต หรือเป็นอันตรายแก่การเดินเรือ เช่น หิน ดิน กรวด ททราย น้ำมัน ฯลฯ ที่ตกลงในน่านน้ำไทย</p> <p>3.2 ระเบียบกรมเจ้าท่าว่าด้วยการรักษาแนวฝั่ง น่านน้ำไทย พ.ศ. 2526 ข้อ 31.1 ถึงข้อ 31.5 กำหนดว่าการทิ้งต้องไม่ทำให้อ่างน้ำ ทาง เดินเรือเสื่อมเสียด้วยประการใดๆ ต้องไม่ทำ ความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น วัสดุที่จะทิ้งและการ</p>	<p>พ.ศ. 2456 ในส่วนของการกำหนดประเภท ของเสียที่ห้ามทิ้งเท และหลักเกณฑ์ในการ พิจารณาอนุญาตเพื่อให้เป็นไปโดย สอดคล้องกับอนุสัญญากฎหมายทะเลและ กฎหมายระหว่างประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง</p> <p>3.1 กฎหมายไทยมีความสอดคล้องแล้ว</p> <p>3.2 ระเบียบกรมเจ้าท่าเรื่องการพิจารณา อนุญาตให้มีการทิ้งเทมีอยู่อย่างสอดคล้อง กับกฎหมายระหว่างประเทศแล้ว</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากการทิ้งเท	<p>3.3 สถานที่ทิ้งเท และลักษณะของการทิ้งเท นั้น (London Dumping Convention, Protocol 1996)</p> <p><u>กระบวนการในการบังคับให้เป็นไปตาม กฎหมาย</u></p> <p>1) ให้รัฐชายฝั่งบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย ในส่วนของ การทิ้งเทภายในทะเลอาณา เขตหรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนหรือ ไหล่ทวีป</p> <p>2) ให้รัฐเจ้าของธงบังคับให้เป็นไปตาม กฎหมายในส่วนของเรือที่ชักธงของตน หรือเรือ หรือ อากาศยานที่จดทะเบียนกับ ตน</p>	<p>อนุญาตให้ทิ้งเทให้พิจารณาตามบทบัญญัติ ของอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันมลพิษทาง ทะเล จากการทิ้งเทวัสดุเหลือใช้และสิ่งอื่นๆ</p> <p>1) พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มาตรา มาตรา 4 ให้ความหมายของคำว่า “ที่จับสัตว์ น้ำ” หมายความว่ารวมถึงน่านน้ำไทยหรือน่านน้ำ อื่นๆ ซึ่งประเทศไทยใช้หรือมีสิทธิที่จะใช้ ต่อไปในการทำการประมงโดยที่น่านน้ำ เหล่านั้นปรากฏโดยทั่วไปว่ามีขอบเขตตาม กฎหมายท้องถิ่น หรือธรรมเนียมประเพณี หรือ ตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตาม สนธิสัญญาหรือด้วยประการใดๆ</p> <p>2) พระราชบัญญัติเรือไทย (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2550 มาตรา 53/1 ห้ามมิให้ผู้ควบคุมเรือ หรือเจ้าของ เรือไทยปล่อยทิ้งหรือทำให้สารที่เป็นอันตรายหรือ สิ่งใดๆ ที่มีสารที่เป็นอันตรายปนอยู่พ้นจากเรือ ลงสู่ทะเลไม่ว่าบริเวณใดๆ เกินกว่ามาตรฐานที่ กำหนด</p>	<p>1) พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มี เขตอำนาจไปถึงทะเลเขตเศรษฐกิจ จำเพาะของตนหรือไหล่ทวีป แต่อำนาจใน การอนุญาตให้ปล่อยทิ้งจำกัดอยู่เพียง วัตถุประสงค์ในการทดลองเพื่อประโยชน์ ทางวิทยาศาสตร์ ขณะที่พระราชบัญญัติ การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มี ความครอบคลุมมากกว่าในเรื่องการห้าม การทิ้งเท แต่พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่มี อำนาจบังคับใช้ไปถึงทะเลเขตเศรษฐกิจ จำเพาะและไหล่ทวีปจึงต้องแก้ไขเพิ่มเติม ในส่วนนี้</p> <p>2) พระราชบัญญัติเรือไทย (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2550 ได้แก้ไขเรื่องเขตอำนาจรัฐเหนือเรือ ไทยให้มีความสอดคล้องกับอนุสัญญา กฎหมายทะเล และ MARPOL 73/78 โดย ปัจจุบันเรือไทยจะอยู่ภายใต้บังคับของ</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากการทิ้งเท	<p>3) ให้รัฐใดๆ บังคับให้เป็นไปตามกฎหมายใน ส่วนของการกระทำเกี่ยวกับการบรรทุก ของเสียหรือสสารอื่นๆ ที่เกิดขึ้นภายใน อาณาเขตของตนหรือ ณ ท่าเรือนอก ชายฝั่งของตน</p> <p>4) กำหนดโทษกับผู้กระทำการฝ่าฝืนได้ทั้งโทษ ปรับและโทษอย่างอื่น เว้นแต่เรือจอด ทะเบียนหรือชักธงของต่างชาติที่กระทำการ</p>	<p>3) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 194 กำหนดให้นายเรือต้อง ตรวจสอบอย่างระมัดระวังมิให้มีการนำสิ่งของ ที่อาจทำให้เกิดอันตรายขึ้นบนเรือโดยฝ่าฝืน กฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 190 ซึ่งเกี่ยวกับ หลักเกณฑ์และวิธีการในการขนส่งสิ่งของที่อาจ ทำให้เกิดอันตราย</p> <p>มาตรา 189 ให้เจ้าท่าโดยอนุมนตรีรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงคมนาคมมีอำนาจประกาศในราช กิจจานุเบกษากำหนดชั้นของสิ่งของและสิ่งของ ที่อาจทำให้เกิดอันตรายได้</p> <p>4) พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มาตรา 62 ทวิ กำหนดให้ผู้ฝ่าฝืนมาตรา 19 ต้องรับ โทษจำคุกหกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่ง หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท</p>	<p>พระราชบัญญัติดังกล่าวไม่ว่าการกระทำ ความผิดจะเกิดขึ้น ณ ที่ใด อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติเรือไทยไม่ได้มีวัตถุประสงค์ เกี่ยวกับการทิ้งเท จึงต้องแก้ไข พระราชบัญญัติเรือไทยให้บังคับใช้กรณีทิ้งเท โดยฝ่าฝืนไม่ว่าจะกระทำในเขตทะเลใดด้วย</p> <p>3) กฎหมายไทยมีกำหนดไว้แล้วในเรื่องนี้</p> <p>4) อนุสัญญากฎหมายทะเลประสงค์ให้ ลงโทษเพียงโทษปรับเท่านั้นกับเรือ ต่างชาติที่กระทำความผิดนอกทะเลอาณา</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากการทิ้งเท	<p>ฝ่าฝืนนอกทะเลอาณาเขต หรือกระทำการ ฝ่าฝืนในทะเลอาณาเขตโดยจงใจและ รุนแรง (UNCLOS)</p> <p><u>องค์กรที่มีอำนาจ</u></p> <p>1) เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจของรัฐชายฝั่งในส่วน ที่เกี่ยวกับการอนุญาต ให้มีการทิ้งเท และ บังคับใช้กฎหมายกับการกระทำการฝ่าฝืน ที่เกิดขึ้นในทะเลอาณาเขต เขตเศรษฐกิจ จำเพาะ และเขตไหล่ทวีป</p>	<p>พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 119 มาตรา 119 ทวิ และมาตรา 204 กำหนดโทษแก่ผู้กระทำการฝ่าฝืนไว้ทั้ง โทษจำคุกและโทษปรับ</p> <p>พระราชบัญญัติเรือไทย (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2550 มาตรา 67/1 กำหนดว่า ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติ มาตรา 53/1 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหกหมื่น บาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำ แต่หากผู้กระทำความผิดได้ดำเนินการกำจัด หรือแก้ไขสารที่เป็นอันตรายและฟื้นฟู สภาพแวดล้อมให้กลับคืนสู่สภาพเดิมด้วย ตนเองแล้ว ผู้กระทำความผิดก็ไม่ต้องรับโทษ และไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายแต่อย่างใด</p> <p>1) กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีมีอำนาจ ในการบังคับให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการ เดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 ตามลำดับ</p>	<p>เขต แต่พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ซึ่งสามารถบังคับได้ในพื้นที่ทะเล เขตเศรษฐกิจจำเพาะและเขตไหล่ทวีป กำหนดไว้ทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ จึง ควรที่จะแก้ไขเรื่องโทษจำคุกให้บังคับกับ เรือต่างชาติได้เฉพาะการกระทำการฝ่าฝืน ในทะเลอาณาเขตโดยจงใจและรุนแรง เท่านั้น แต่ผู้เขียนเห็นว่า ควรให้มีการ ปฏิบัติเช่นเดียวกันระหว่างเรือไทยและเรือ ต่างชาติ เพื่อไม่ให้เกิดความเหลื่อมล้ำ โดยมาตรการนั้นจะต้องมีความรุนแรง เพียงพอต่อการปราบปรามการกระทำ ความผิด</p> <p>1) กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ในทางปฏิบัติจะมีอำนาจในการอนุญาต หรือบังคับใช้กฎหมายได้ครอบคลุมกว่า แต่อำนาจตามพระราชบัญญัติการเดินเรือ ในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 จำกัดอยู่เพียง ทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง จึงต้อง แก้ไขในส่วนนี้</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากการทิ้งเท	<p>2) เจ้าหน้าที่ของรัฐเจ้าของธงในส่วนที่มีการ กระทำการฝ่าฝืนโดยเรือที่ชักธงของตน หรือเรือหรืออากาศยานที่จดทะเบียนกับ ตน</p> <p>3) เจ้าหน้าที่ของรัฐเจ้าของท่าในส่วนการ บรรทุกของเสียหรือสารอื่นๆ ที่เกิดขึ้น ภายในอาณาเขตของตนหรือ ณ ท่าเรือ นอกชายฝั่งของตน</p>	<p>2) กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีมีอำนาจ ควบคุมเรือโดยการออกใบอนุญาตแก่เรือ การ กำหนดรายชื่อสารที่เป็นอันตราย การอนุญาต ให้มีการทิ้งเท</p> <p>3) กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีมีอำนาจ กำกับดูแลในเรื่องการบรรทุกสิ่งของที่อาจมี อันตรายโดยเรือ</p>	<p>2) กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีมี อำนาจดำเนินการในฐานะรัฐเจ้าของธง กับเรือที่กระทำการฝ่าฝืน ซึ่งสอดคล้องกับ ความประสงค์ของอนุสัญญากฎหมาย ทะเลแล้ว</p> <p>3) กฎหมายไทยมีการกำหนดองค์กรที่มี อำนาจในเรื่องนี้แล้ว</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	<p>สารบัญญัติ รัฐชายฝั่ง</p> <p>1) ให้รัฐจัดทำข้อกำหนดเฉพาะขึ้นสำหรับการป้องกัน การลด และควบคุมภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเลเพื่อเป็นเงื่อนไขสำหรับเรือต่างชาติที่จะเข้ามาสู่ท่าหรือน่านน้ำภายในของตน หรือสำหรับจุดแวะยังท่าเรือนอกฝั่ง</p> <p>2) กำหนดกฎเกณฑ์มาตรฐานระหว่างประเทศผ่านองค์การระหว่างประเทศ รวมถึงการจัดระบบเส้นทางการเดินเรือเพื่อป้องกันภาวะมลพิษทางทะเลรวมถึงแนวชายฝั่ง และให้มีการตรวจสอบเป็นครั้งคราวที่จำเป็น</p> <p>3) ออกกฎหมายและข้อบังคับเพื่อการป้องกัน การลด และควบคุมภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเลภายในทะเลอาณาเขตของรัฐ กับเรือต่างชาติ แต่</p>	<p>รัฐชายฝั่ง</p> <p>1) ระเบียบกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีว่าด้วยการรายงานการเข้ามาหรือออกไปของเรือในเมืองท่า หรือเขตท่าเรือใดๆ ในน่านน้ำไทยและการออกใบอนุญาตเรือออกจากท่า พ.ศ. 2547 กำหนดให้เรือที่เข้ามาในชายฝั่งต้องแจ้งให้ทราบว่าจะเข้ามาหรือออกไปก่อนเรือถึง 24 ชั่วโมง และนายเรือจะต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานทราบก่อนออกเรือไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมงเพื่อดำเนินการตรวจสอบเรือว่าปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายก่อนจะอนุญาตให้ออกเรือได้</p> <p>2) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 12 (2) ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมเป็นผู้มีอำนาจกำหนดทางเดินเรือทั่วไป</p> <p>3) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 เป็นพระราชบัญญัติที่บังคับใช้ได้กับเรือทั่วไปซึ่งรวมถึงเรือต่างชาติที่แล่นเข้ามายังน่านน้ำภายในของไทย</p>	<p>1) สอดคล้อง</p> <p>2) สอดคล้อง</p> <p>3) สอดคล้อง</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	<p>จะต้องไม่ขัดขวางการผ่านโดยสุจริตของเรือต่างชาติ</p> <p>4) ออกกฎหมายและข้อบังคับเพื่อการป้องกัน การลด และควบคุมภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเลในส่วนของสิ่งเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ตามมาตรฐานระหว่างประเทศที่ยอมรับกัน โดยทั่วไปและกำหนดขึ้นโดยผ่านองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจ</p> <p>5) การออกกฎหมาย เกี่ยวกับการปล่อยทิ้งหรือแนวปฏิบัติในการเดินเรือในเขตเศรษฐกิจจำเพาะต้องไม่กำหนดให้เรือต่างชาติปฏิบัติตามมาตรฐานในการออกแบบ การก่อสร้าง การจัดกำลังคน หรือในการจัดเครื่องอุปกรณ์ นอกเหนือไปจากกฎเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศที่ยอมรับกันโดยทั่วไป</p>	<p>4) พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มาตรา 4 ให้ความหมายของคำว่า "ที่จับสัตว์น้ำ" หมายความว่ารวมถึงน่านน้ำไทยหรือน่านน้ำอื่นๆ ซึ่งประเทศไทยใช้อยู่หรือมีสิทธิที่จะใช้ต่อไปในการทำการประมงโดยที่น่านน้ำเหล่านั้นปรากฏโดยทั่วไปว่ามีขอบเขตตามกฎหมายท้องถิ่น หรือธรรมเนียมประเพณี หรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามสนธิสัญญาหรือด้วยประการใดๆ</p> <p>5) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2542 ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 163 เกี่ยวกับการออกใบรับรองสำคัญแก่เรือซึ่งเป็นข้อกำหนดที่ออกตาม MARPOL 73/78 โดยข้อกำหนดดังกล่าวเป็นข้อกำหนดในเรื่องเกี่ยวกับการป้องกันภาวะมลพิษจากน้ำมันในเรื่องการติดตั้งเครื่องกรองน้ำมัน หรือเครื่องแยกน้ำมัน อุปกรณ์เพื่อรองรับของเสีย การจัดให้มีสมุดบันทึกน้ำมัน การตรวจสอบ และการออกใบอนุญาต รวมถึงการจัดให้มีแผนฉุกเฉินในการแก้ไขมลพิษน้ำมัน</p>	<p>4) พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มีอำนาจในการบังคับใช้ไปถึงทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะ แต่วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติไม่ได้มุ่งบังคับกับเรือโดยตรง จึงควรที่จะแก้ไขพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบังคับกับเรือทั่วไป ให้มีเขตอำนาจไปถึงทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะด้วย</p> <p>5) สอดคล้อง</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	<p>รัฐเจ้าของธง</p> <p>1) ออกกฎหมายและข้อบังคับเพื่อการป้องกัน การลด และควบคุมภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเลจากเรือซึ่งชักธงของรัฐ หรือที่จดทะเบียนกับรัฐโดยให้มีผลใช้บังคับเช่นเดียวกับกฎเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ที่ได้กำหนดขึ้นโดยผ่านองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจหรือการประชุมทางการทูตทั่วไป</p> <p>2) ออกใบรับรองแก่เรือตามหลักเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศซึ่งถูกกำหนดอยู่ใน MARPOL 73/78 โดยได้จำแนกมาตรฐานใน</p>	<p>รัฐเจ้าของธง</p> <p>1) พระราชบัญญัติเรือไทย (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2550 มาตรา 53/1 ห้ามมิให้ผู้ควบคุมเรือ หรือเจ้าของเรือไทยปล่อยทิ้งหรือทำให้สารที่เป็นอันตรายหรือสิ่งใดๆ ที่มีสารที่เป็นอันตรายปนอยู่พ้นจากเรือลงสู่ทะเลไม่ว่าบริเวณใดๆ เกินกว่ามาตรฐานที่กำหนด โดยการปล่อยทิ้งให้รวมถึง การรั่ว การกำจัดกาก การซึม การสูบ การแพร่กระจาย หรือการเท สารที่เป็นอันตรายหรือสิ่งใดๆ ที่มีสารที่เป็นอันตรายปนอยู่ด้วย</p> <p>เจตนารมณ์ในการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเรือไทย พ.ศ. 2481 เพื่อให้เป็นการรองรับการเข้าเป็นภาคีของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันมลพิษจากเรือ ค.ศ. 1973 และพิธีสาร ค.ศ. 1978 (MARPOL 73/78)</p> <p>2) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 163 ได้กำหนดให้เจ้าท่ามีอำนาจออกใบสำคัญ คือ (1) ใบสำคัญรับรองการ</p>	<p>1) สอดคล้อง</p> <p>2) สอดคล้อง</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	การกำหนดให้เรือต้องติดตั้งเครื่องมือและ อุปกรณ์ที่เหมาะสม ตามลักษณะของ ภาวะมลพิษ	<p>ตรวจเรือเพื่ออนุญาตให้ใช้เรือ (2) ใบสำคัญ แสดงการตรวจเรือเพื่อจดทะเบียนเรือในไทย (3) ใบสำคัญรับรองเกี่ยวกับความปลอดภัย แห่งชีวิตในทะเล (4) ใบสำคัญรับรองแนวน้ำ บรรทุก และ (5) ใบสำคัญรับรองการตรวจเรือ เพื่อการอื่นๆ</p> <p>กรมเจ้าท่าโดยอนุมัติรัฐมนตรีได้อาศัย บทบัญญัติข้อ 5 “ใบสำคัญรับการตรวจเรือเพื่อ การอื่นๆ” ออกกฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2542 นำข้อกำหนดที่มีอยู่ใน อนุสัญญา MARPOL 73/78 มาบัญญัติไว้เพื่อ รองรับการอนุรักษ์ มีข้อกำหนดที่เป็น สาระสำคัญในการจัดให้มีสมุดบันทึกน้ำมัน ให้ มีการติดตั้งเครื่องกรองน้ำมันหรือเครื่องแยก น้ำมัน หรือให้มีการเก็บกักกากน้ำมันไว้บนเรือ และสูบทิ้งในอุปกรณ์เพื่อรองรับของเสีย รวมไปถึง ถึงการออกใบสำคัญรับรองระหว่างประเทศว่า ด้วยการป้องกันมลพิษจากน้ำมัน (International Oil Pollution Prevention Certificate) หรือที่เรียกว่า “IOPP Certificate” ซึ่งเป็นใบสำคัญรับรองที่ใช้ได้ในระหว่าง</p>	

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	3) จัดให้มีการตรวจสอบหนังสือรับรองเป็น ครั้งคราว	<p>ประเทศ และจะได้รับการยอมรับจากนานา ประเทศว่าเป็นใบรับรองที่ถูกต้อง โดยไม่ต้องมี การตรวจเรือทางกายภาพ</p> <p>3) กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ 15) พ.ศ. 2528 ข้อ 14 การตรวจประจำปีต้อง กระทำทุกกรอบ 12 เดือน</p> <p>กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2542 ข้อ 10 “อายุใบสำคัญรับรอง ระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันมลพิษจาก น้ำมัน และ ใบสำคัญรับรองระหว่างประเทศว่า ด้วยการป้องกันมลพิษสำหรับการบรรทุกสาร เหลวมีพิษในปริมาตรรวม ตามข้อ 9 มีกำหนด 5 ปี แต่จะต้องได้รับการตรวจเรือและสลักหลัง ใบสำคัญรับรองทุกๆ รอบ 12 เดือน”</p>	3) สอดคล้อง

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	<p>กระบวนการในการบังคับให้เป็นไปตาม กฎหมาย รัฐชายฝั่ง</p> <p>1) ใช้อำนาจรัฐ เป็นอำนาจอธิปไตยใน น่านน้ำภายในและทะเลอาณาเขต และ สิทธิอธิปไตยในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และไหล่ทวีปตามหลักเรื่องดินแดน แต่ ทั้งนี้ต้องไม่ขัดขวางการผ่านโดยสุจริตใน ทะเลอาณาเขต</p> <p>2) ดำเนินการตรวจเรือที่แล่นในทะเลอาณา เขตของรัฐที่ทำการฝ่าฝืน และกักเรือไว้ได้ เมื่อปรากฏหลักฐานแน่ชัด</p>	<p>กระบวนการในการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย รัฐชายฝั่ง</p> <p>1) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 เป็นกฎหมายที่มีอำนาจครอบคลุมทะเล อาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ส่วนพระราช บัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มีอำนาจไปถึง ทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และไหล่ทวีป</p> <p>2) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 158 กำหนดให้เจ้าท่า เจ้า พนักงานกองตระเวน เจ้าพนักงานกรมเจ้าท่า มี อำนาจที่จะขึ้นไปและตรวจเรือกำปั่น หรือเรือ เล็กลำใดๆ ได้ทุกลำ เพื่อให้ทราบว่าเป็นเรือ ได้รับอนุญาตสำหรับเรือแล้วหรือไม่ และเพื่อให้ ทราบว่าได้มีความละเมิดต่อข้อบังคับตาม พระราชบัญญัตินี้หรือไม่ในกฎข้อบังคับอย่างใด ซึ่งเจ้าท่าได้ออกโดยชอบด้วยกฎหมายอย่าง หนึ่งอย่างใดหรือไม่</p>	<p>1) ต้องมีการแก้ไขเรื่องเขตอำนาจตาม พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 ให้มีอำนาจใช้บังคับกับเขต เศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีป และ ข้อกำหนดเรื่องการห้ามไม่ให้มีการ ขัดขวางการผ่านโดยสุจริตในทะเลอาณา เขต</p> <p>2) สอดคล้อง</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	3) กำหนดให้เรือที่แล่นในทะเลอาณาเขตหรือเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐ ที่ทำการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศเพื่อการป้องกัน ลด และควบคุมมลพิษจากเรือ หรือกฎหมายของรัฐที่สอดคล้องกันในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ให้ข้อสนเทศเกี่ยวกับเรือ หากปฏิเสธที่จะให้ข้อสนเทศ หรือข้อสนเทศแตกต่างจากข้อเท็จจริงอย่างเห็นได้ชัด รัฐอาจดำเนินการตรวจตราทางกายภาพในเรื่องที่เกี่ยวกับการฝ่าฝืนนั้นได้	3) พระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 มาตรา 3 ซึ่งได้ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ทหารเรือในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดกฎหมายในทะเล โดยให้มีอำนาจสืบสวนและสอบสวน ตรวจค้น จับเรือ ยึดเรือได้ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ให้มีการดำเนินคดีกับเรือที่กระทำความผิดโดยการปล่อยทิ้งในราชอาณาจักรซึ่งรวมถึงทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และไหล่ทวีปได้	3) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 ไม่มีอำนาจบังคับใช้ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และไม่มีกำหนดเกี่ยวกับการให้ข้อสนเทศของเรือ เว้นแต่กรณีเรือโดนกันเท่านั้น ขณะที่พระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490 ให้อำนาจทหารเรือในการสอบสวนเรือที่กระทำความผิดได้ แต่ก็ไม่ได้กำหนดชัดให้รวมถึงความผิดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม จึงควรให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติทั้งสองส่วนให้มีความสอดคล้องกับอนุสัญญากฎหมายทะเล

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	<p>4) ดำเนินคดีและกักเรือที่กระทำการฝ่าฝืน ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะโดยการปล่อยทิ้ง ที่ก่อให้เกิดความเสียหายใหญ่หลวงต่อ แนวชายฝั่งทะเลหรือผลประโยชน์ เกี่ยวเนื่องของรัฐชายฝั่งหรือแก่ทรัพยากร ใดๆ ของทะเลอาณาเขตหรือเขต เศรษฐกิจจำเพาะของรัฐ</p> <p>5) ให้ปล่อยเรือได้เมื่อมีหลักฐานที่ เหมาะสมมาประกัน และมีการกำหนด กระบวนการพิจารณาแล้ว</p>	<p>4) พระราชบัญญัติกักเรือ พ.ศ. 2534 มาตรา 3 กำหนดให้ "เจ้าหนี้" หมายความว่า ผู้มีสิทธิ เรียกร้องเกี่ยวกับเรือ โดยที่ "สิทธิเรียกร้อง เกี่ยวกับเรือ" หมายความว่า ความเสียหาย แก่ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลใดๆ ที่ มีเหตุมาจากเรือหรือการดำเนินงานของเรือ การช่วยเหลือกู้ภัยทางทะเล</p> <p>มาตรา 4 ภายใต้บังคับมาตรา 5 และมาตรา 6 ก่อนฟ้องคดีต่อศาล ไม่ว่าลูกหนี้จะมีภูมิลำเนา อยู่ในราชอาณาจักรหรือไม่ก็ตาม เจ้าหนี้ซึ่งมี ภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักรอาจขอให้ศาลสั่ง กักเรือ ลำหนึ่งลำใดที่เป็นของลูกหนี้ หรือที่ ลูกหนี้ครอบครองเพื่อให้เพียงพอที่จะเป็นการ ประกันการชำระหนี้ตามสิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับ เรื่อนั้นได้ โดยทำเป็นคำร้องยื่นต่อศาลที่เรือซึ่ง เจ้าหนี้ขอให้สั่งกักอยู่หรือจะเข้ามาอยู่ในเขต ศาล</p> <p>5) พระราชบัญญัติกักเรือ พ.ศ. 2534 มาตรา 21 ให้ลูกหนี้ร้องขอปล่อยเรือได้โดยทำเป็นคำขอ ต่อศาล วางหลักประกันตามที่ศาลกำหนดเพื่อ เป็นหลักประกันการชำระหนี้แก่เจ้าหนี้</p>	<p>4) สอดคล้อง</p> <p>5) สอดคล้อง</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	<p>6) กำหนดโทษแก่เรือต่างชาติเป็นโทษปรับเท่านั้น เว้นแต่การกระทำโดยจงใจและรุนแรงที่ก่อให้เกิดมลพิษในทะเลอาณาเขต</p> <p>รัฐเจ้าของธง</p> <p>1) ใช้มาตรการห้ามเดินเรือจนกว่าจะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศ รวมถึงการออกแบบ การก่อสร้าง เครื่องอุปกรณ์ และการจัดกำลังคนประจำเรือ</p>	<p>6) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 และพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 กำหนดทั้งโทษปรับและโทษจำคุกแก่ผู้กระทำการฝ่าฝืน</p> <p>รัฐเจ้าของธง</p> <p>1) พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 160 ให้เจ้าท่ามีอำนาจตรวจสอบเรือก่อนว่าเรือที่ได้รับใบอนุญาตให้ใช้เรือมีอุปกรณ์และเครื่องใช้ประจำเรือถูกต้องหรือไม่ ใช้การได้หรือไม่ หากไม่ถูกต้องเจ้าท่ามีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้นายเรือแก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดได้ปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ หากไม่แก้ไขให้ถูกต้องเจ้าท่ามีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้ใช้เรือได้</p> <p>กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ (ฉบับที่ 15) พ.ศ. 2528 ข้อ 12 เมื่อเจ้าท่ามีเหตุสงสัยว่า เรือที่มีใบอนุญาตใช้เรือลำใด มีสภาพ หรืออุปกรณ์ไม่ครบถ้วนถูกต้องตามใบสำคัญรับรองการตรวจเรือ เพื่ออนุญาตให้ใช้เรือ ก็อาจขอให้เจ้าพนักงานตรวจเรือขึ้นไปตรวจเรือได้</p>	<p>6) ต้องมีการแก้ไขเรื่องโทษตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 และพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ให้สอดคล้องกับอนุสัญญากฎหมายทะเล</p> <p>1) สอดคล้อง</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	<p>2) สอบสวนโดยพลัน หรือดำเนินคดีกับเรือที่ฝ่าฝืนโดยไม่ต้องคำนึงว่าการฝ่าฝืนได้เกิดขึ้นหรือได้พบว่าเกิดขึ้นที่ใด</p> <p>3) โทษที่กำหนดสำหรับเรือที่ชักธงของตนต้องรุนแรงที่จะปราบปรามการฝ่าฝืนไม่ว่าจะเกิดขึ้น ณ ที่ใดก็ตาม</p>	<p>2) พระราชบัญญัติเรือไทย (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2550 มาตรา 53/1 ห้ามมิให้ผู้ควบคุมเรือ หรือเจ้าของเรือไทยปล่อยทิ้งหรือทำให้สารที่เป็นอันตรายหรือสิ่งใดๆ ที่มีสารที่เป็นอันตรายปนอยู่พ้นจากเรือลงสู่ทะเลไม่ว่าบริเวณใดๆ เกินกว่ามาตรฐานที่กำหนด โดยการปล่อยทิ้งตามให้รวมถึงการรั่ว การกำจัดกาก การซึม การสูบ การแพร่กระจาย หรือการเท สารที่เป็นอันตรายหรือสิ่งใดๆ ที่มีสารที่เป็นอันตรายปนอยู่ด้วย</p> <p>3) พระราชบัญญัติเรือไทย (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2550 มาตรา 67/1 กำหนดว่า ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 53/1 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำและต้องชดใช้เงินสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการกำจัดหรือแก้ไขสารที่เป็นอันตราย ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้น ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการฟื้นฟูสภาพแวดล้อมให้กลับคืนสู่สภาพเดิมด้วย และหากผู้กระทำความผิดได้ดำเนินการกำจัดหรือแก้ไขสารที่เป็นอันตรายและฟื้นฟูสภาพแวดล้อมให้กลับคืนสู่สภาพเดิมด้วยตนเองแล้ว ผู้กระทำความผิดก็ไม่ต้องรับโทษและไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายแต่อย่างใด</p>	<p>2) สอดคล้อง</p> <p>3) สอดคล้อง</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ตามกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	<p>รัฐเจ้าของท่า</p> <p>1) ใช้อำนาจการสอบสวนและดำเนินคดีกับเรือที่จอดอยู่ในท่า ที่กระทำการฝ่าฝืนนอกน่านน้ำภายใน ทะเลอาณาเขต และเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (ทะเลหลวง)</p> <p>2) ดำเนินการสอบสวนในเหตุที่เกิดในเขตอำนาจทางทะเลของรัฐอื่นไม่ได้ เว้นแต่ได้รับการร้องขอ หรือเกิด หรืออาจเกิดผลเสียหายต่อเขตทะเลของรัฐเจ้าของท่าเอง</p> <p>3) หากเชื่อว่าการกระทำของเรือเกิดผลในทะเลของรัฐอื่นและได้รับการร้องขอมาก็กระทำการสอบสวนได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าการฝ่าฝืนเกิดขึ้นที่ใด</p> <p>4) ประสานงานกับรัฐชายฝั่งและรัฐอื่นในการดำเนินกระบวนการพิจารณา</p>	<p>รัฐเจ้าของท่า</p> <p>1) -</p> <p>2) -</p> <p>3) -</p> <p>4) -</p>	<p>อำนาจของเจ้าท่าตามกฎหมายไทยยังไม่มีกำหนดให้สามารถดำเนินการใดๆ กับเรือต่างชาติที่กระทำความผิดนอกเขตอำนาจรัฐและเข้ามาจอดเรือที่ท่าเรือได้ จึงควรกำหนดไว้ในกฎหรือระเบียบข้อบังคับใดๆ ให้เจ้าท่ามีอำนาจหน้าที่ดังกล่าว รวมถึงการแจ้งให้องค์การระหว่างประเทศ และรัฐเจ้าของธงทราบถึงการดำเนินการที่ได้กระทำไปด้วยส่วนการดำเนินการตามคำขอของรัฐอื่นนั้นพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในทางอาญา พ.ศ. 2535 มีการกำหนดเรื่องความร่วมมือในการสอบสวน จับกุม ยึด และอายัด ไว้ แต่การดำเนินคดีที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับประเทศไทย ไม่ได้มีการกำหนดไว้ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าเป็นเรื่องที่รัฐที่ได้รับความเสียหายควรที่จะเป็นผู้ดำเนินคดีเป็นเรื่องที่เหมาะสมแล้ว</p>

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	5) ให้รัฐเจ้าของท่ามีอำนาจตรวจสอบ ใบรับรองของเรือได้ หากปรากฏว่าเรือหรือ อุปกรณ์ไม่เป็นไปตามที่ระบุในใบรับรอง ก็ ให้มีการ จัดการให้ถูกต้องก่อนจะให้เรือออกจากท่า ได้	5) ระเบียบกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ว่าด้วยการรายงานการเข้ามาหรือออกไปของ เรือในเมืองท่า หรือเขตท่าเรือใดๆ ในน่านน้ำ ไทย และการออกใบอนุญาตเรือออกจากท่า พ.ศ. 2547 ข้อ 9 กำหนดให้เรือไทยและเรือ ต่างประเทศต้องมีใบสำคัญรับรองตามมาตรา 163 แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำ ไทย พ.ศ. 2456 และจะต้องได้รับการตรวจโดย เจ้าพนักงาน โดยแจ้งกำหนดออกเรือต่อเจ้า พนักงานไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมงก่อนออกเรือ เมื่อ ตรวจสอบแล้วเห็นว่าถูกต้องตามกฎหมาย และ เรือใช้การได้ปลอดภัย จึงอนุญาตให้ออกเรือได้ พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 160 ให้เจ้าท่ามีอำนาจตรวจสอบ เรือก่อนว่าเรือที่ได้รับใบอนุญาตให้ใช้เรือมี อุปกรณ์และเครื่องใช้ประจำเรือถูกต้องหรือไม่ ใช้การได้หรือไม่ หากไม่ถูกต้องเจ้าท่ามีอำนาจ ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้นายเรือแก้ไขให้ ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดได้ปฏิบัติ ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ หากไม่แก้ไขให้ ถูกต้องเจ้าท่ามีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้ใช้ เรือได้	5) สอดคล้อง

ประเภทของ ภาวะมลพิษ	พันธกรณีของรัฐตามอนุสัญญากฎหมายทะเล	กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรกฎหมายไทย
ภาวะมลพิษ จากเรือ	<p><u>องค์กรที่มีอำนาจ</u></p> <p>1) เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจของรัฐชายฝั่ง เป็นผู้ที่มีอำนาจดำเนินการเกี่ยวกับการกระทำการฝ่าฝืนในทะเลอาณาเขต เขตเศรษฐกิจจำเพาะ และเขตไหล่ทวีป</p> <p>2) เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจของรัฐเจ้าของธง เป็นผู้ที่มีอำนาจดำเนินการกับเรือที่ชักธงหรือที่จดทะเบียนกับตน ไม่ว่าจะการฝ่าฝืนจะเกิดขึ้น ณ ที่ใด</p> <p>3) เจ้าหน้าที่ของรัฐเจ้าของท่าเป็นผู้ที่มีอำนาจในการดำเนินการกับเรือที่เข้ามาจอดที่ท่าเรือ หรือท่าเรือนอกชายฝั่งของรัฐ ในส่วนของการกระทำการฝ่าฝืนนอกน่านน้ำภายใน ทะเลอาณาเขต และเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (ทะเลหลวง)</p>	<p>1) กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีมีอำนาจในการออกใบอนุญาตแก่เรือ และตรวจเรือ รวมทั้งการกระทำการฝ่าฝืนในน่านน้ำไทย ไม่รวมทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และไหล่ทวีป</p> <p>2) กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีมีอำนาจตามพระราชบัญญัติเรือไทย พ.ศ. 2481 ในการบังคับตามกฎหมายกับเรือที่กระทำการฝ่าฝืนไม่ว่าจะ ณ บริเวณพื้นที่ทางทะเลใด</p> <p>3) กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีมีอำนาจในการตรวจสอบใบสำคัญรับรองของเรือที่เข้ามาในท่า</p>	<p>1) ต้องแก้ไขพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทยให้อำนาจของเจ้าท่าบังคับใช้กฎหมายกับการกระทำการฝ่าฝืนในทะเลเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปได้ด้วย</p> <p>2) อำนาจของเจ้าท่าตามพระราชบัญญัติเรือไทย พ.ศ. 2481 สอดคล้องกับอนุสัญญากฎหมายทะเลแล้ว</p> <p>3) เจ้าท่ามีอำนาจในการตรวจสอบใบสำคัญเรือ แต่ยังไม่อำนาจดำเนินการสอบสวนเรือตามข้อกำหนดของอนุสัญญากฎหมายทะเล จึงต้องแก้ไขให้มีกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับที่ให้อำนาจเจ้าท่าในการดำเนินการดังกล่าวด้วยหรือให้เจ้าหน้าที่ทหารเรือเป็นผู้ดำเนินการ</p>